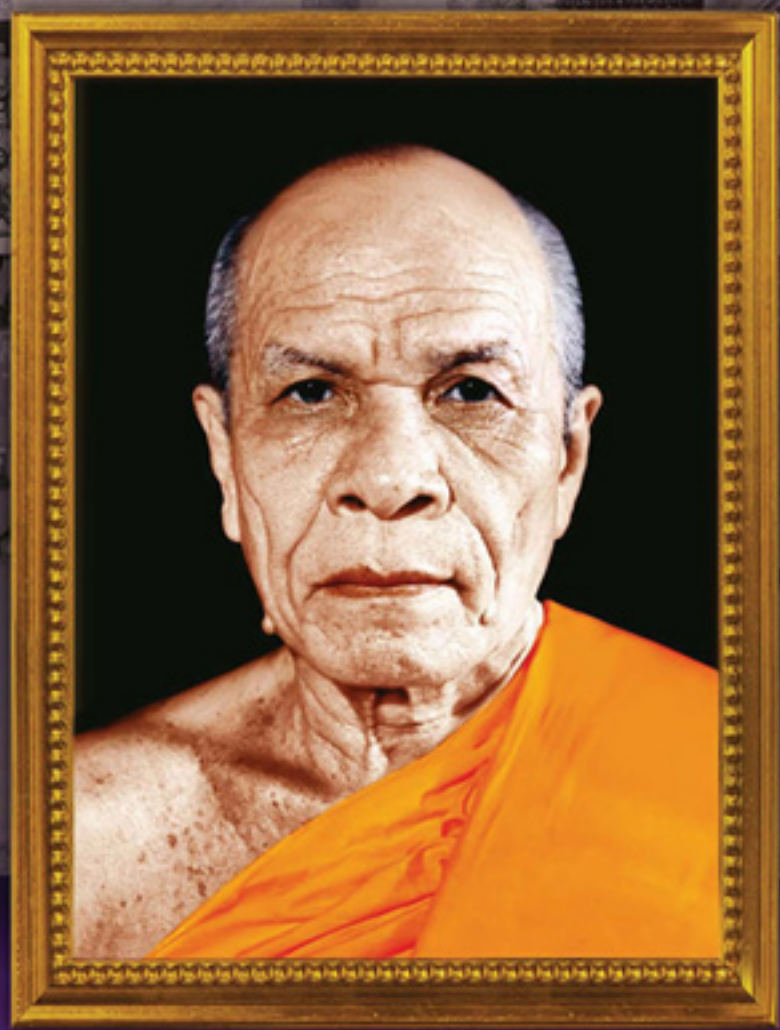

ยิ่งรู้จัก ยิ่งเคารพรักท่าน

(ฉบับพิเศษ)

คำนำ

“หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ”
หรือที่บางคนเรียกว่า “หลวงพ่อดปากน้ำ”
เป็นพระภิกษุที่มหาชนให้ความเคารพ
เลื่อมใสเป็นอย่างสูง อย่างไรก็ตาม ยังมี
ผู้คนจำนวนมากไม่รู้จักประวัติความเป็นมา
และปฏิปทาของท่าน รู้แค่ที่ท่านเคยเป็น
เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ และเป็นพระที่ศักดิ์สิทธิ์
เท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ คณะศิษยานุศิษย์จึง
จัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้น เพื่อประกาศ
เกียรติคุณของท่าน และเมื่อผู้อ่านได้อ่าน
หนังสือเล่มนี้แล้ว เราเชื่อว่าท่านจะเกิด
ความรู้สึกเคารพรักและศรัทธาหลวงปู่
มากขึ้น และจะไม่แปลกใจเลยว่า ทำไม
มหาชนทั้งหลาย จึงร่วมกันหล่อรูปเหมือน
ของท่านด้วยทองคำแท้

มาตา
๒ เมษายน ๒๕๕๕

๑

ธรรมกายคืออะไร

“ธรรมกาย” คือ กายแห่งการตรัสรู้ธรรม
ที่มีอยู่แล้วในศูนย์กลางกายของมนุษย์
ทุกคน มีลักษณะคล้ายพระพุทธรูป
ประกอบด้วยลักษณะมหาบุรุษครบถ้วน
ทุกประการ เกิดเป็นรูปดอกบัวตูม ใส
สว่างเป็นแก้วตลอดทั้งองค์

ปฐมบทวิชชาธรรมกาย

ขณะที่เจ้าชายสิทธัตถะประทับอยู่ ณ โคนไม้พระศรียาโพธิ์ในวันเพ็ญเดือน ๖ เมื่อ ๒,๖๐๐ ปีมาแล้วนั้น ทรงตั้งสัจจะด้วยพระทัยอันเด็ดเดี่ยวว่า “แม้เลือดเนื้อในกายของเราจะเหือดแห้งไป เหลือแต่เส้นเอ็น หนัง และกระดูกก็ตาม หากไม่ได้บรรลุพระสัมมาสัมโพธิญาณ เราจะไม่ยอมลุกจากที่นี่เป็นอันขาด” จากนั้นทรงเจริญสมาธิภาวนา ครั้นถึงยามต้น ทรงบรรลุพุพเพนิวาสานุสสติญาณ ความหยั่งรู้ระลึกชาติได้ ยามที่ ๒ ทรงบรรลุจุตูปปาตญาณ ความหยั่งรู้ถึงความจุติและความเกิด ยามที่ ๓ ทรงบรรลุอาสวักขยญาณ ความหยั่งรู้ที่กำจัดอาสวกิเลสที่หมักหมมอยู่ในจิตใจให้หมดสิ้นไป

การตรัสรู้ของพระองค์นั้น พระมวงคลเทพมุนี (สด จนทสโร) หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ กล่าวไว้ว่า “...ทรงรู้เห็นแจ่มแจ้งหมด เห็นจริง ๆ เห็นด้วยตาของธรรมกาย ไม่ใช่เห็นด้วยตามนุษย์ หรือคิดคาดคะเนเอา ...การที่พระองค์เห็นนี้ โดยมีได้มีผู้ใดสอนให้รู้ให้เห็น รู้เห็นโดยลำพังพระองค์เอง และสิ่งทั้งหลายที่พระองค์รู้เห็นนั้น ตรงตามความเป็นจริงทั้งนั้น มิใช่คาดคะเนหรืออนุมานเอา...”

(จากพระธรรมเทศนาพระมวงคลเทพมุนีเรื่อง “พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ” ๒๗ พฤศจิกายน ๒๔๘๘)

ธรรมกาย คืออะไร

หลังจากที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพานไประยะหนึ่งแล้ว จำนวนพระอริยบุคคลทั้งหลายก็ค่อย ๆ ลดลง ผู้เข้าถึง “ธรรมกาย” ก็ลดน้อยลงเช่นกัน เป็นเหตุให้ “วิชาธรรมกาย”* ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เคยดำรงอยู่ในครั้งพุทธกาลและสืบทอดมาอีกระยะหนึ่งได้เลือนหายไปมากที่สุด ความรู้ที่มีเหลืออยู่ในคัมภีร์ไม่มากพอที่คนรุ่นหลังจะเข้าใจได้ ทำให้เกิดการตีความขึ้นในภายหลังว่า “ธรรมกาย” เป็นเพียงชื่อหนึ่งของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเท่านั้น

๕

จนกระทั่งพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ปฏิบัติธรรมจนเข้าถึง “ธรรมกาย” และค้นพบ “วิชาธรรมกาย” แล้วนำความรู้ที่ท่านเข้าถึงและค้นพบมาเผยแผ่แก่ประชาชน คำว่า “ธรรมกาย” จึงเริ่มเป็นที่รู้จักแพร่หลายขึ้นมาอีกครั้ง

คำว่าธรรมกายนี้ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) อธิบายไว้ว่า “ธรรมกาย” คือ กายแห่งการตรัสรู้ธรรมที่มีอยู่แล้วในศูนย์กลางกายของมนุษย์ทุกคน มีลักษณะ

*วิชาธรรมกาย หมายถึง ความรู้แจ้งที่เกิดจากการเห็นแจ้งด้วยธรรมจักขุของพระธรรมกาย อันเป็นแก่นแท้ดั้งเดิมของพระพุทธศาสนา สามารถกำจัดทุกข์ได้เป็นขั้น ๆ จนหมดกิเลส เข้าถึงบรมสุข คือพระนิพพาน

คล้ายพระพุทธรูป ประกอบด้วยลักษณะมหาบุรุษ
ครบถ้วนทุกประการ เกตุเป็นรูปดอกบัวตูม ไส้ว่างเป็น
แก้วตลอดทั้งองค์

คำว่า “ธรรมกาย” นั้น พระมงคลเทพมุนี (สด
จนฺทสโร) มิได้เป็นผู้บัญญัติขึ้นเอง ในพระไตรปิฎกก็มีคำนี้
และยังมีหลักฐานที่ยืนยันได้ว่า ในอดีตก็เคยมีการสอนวิธี
ปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระธรรมกายปรากฏอยู่ใน “หนังสือ
พุทธรังษีรัชชตีญาณ ว่าด้วยสมณะและวิปัสสนากัมมัฏฐาน
๔ ยุค” หนังสือเล่มนี้ได้กล่าวถึงวิธีปฏิบัติสมณะและ
วิปัสสนาแบบโบราณ ๔ ยุค คือ ยุคกรุงศรีสัตตนาคนหุตฯ
(เวียงจันทร์) กรุงศรีอยุธยา กรุงธนบุรี และกรุง
รัตนโกสินทร์ ซึ่งมีอยู่วิธีหนึ่งชื่อว่า “แบบขึ้นกัมมัฏฐาน
ห้องพระพุทธรูป พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ” เป็นแบบที่
สืบเนื่องมาจากท่านทิตาปาโมกขาจารย์ ๕๖ องค์ แต่ครั้ง
โบราณ ประชุมกันจารึกไว้เมื่อประมาณพุทธศักราช ๕๗๒
วิธีปฏิบัติในหนังสือเล่มนี้ กล่าวถึง “ธรรมกาย” ไว้ใน
วิธีการทำสมาธิด้วย ถือเป็นหลักฐานสำคัญขึ้นหนึ่งที
ยืนยันได้ว่า ครั้งหนึ่งเคยมีการกล่าวถึง “ธรรมกาย” ใน
วิธีการทำสมาธิ

ส่วน “วิชาธรรมกาย” ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ค้นพบนั้น เกิดขึ้นหลังจากที่ท่านปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว จากนั้นอาศัยธรรมจักขุของพระธรรมกายที่ท่านเข้าถึงศึกษาค้นคว้าความรู้ในวิชาธรรมกายต่อไป

วิชาธรรมกายอันเป็นแก่นแท้ดั้งเดิมของพระพุทธศาสนาที่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ค้นพบนี้ ได้เลือนหายไปนานเกือบ ๒,๐๐๐ ปี มาแล้ว ดังพระธรรมเทศนาของท่านว่า

“...นี่แหละหลักพระพุทธศาสนา จำเป็นตำรับตำราเอาไว้ อย่าดูหมิ่นดูแคลนหนา พระพุทธเจ้าไม่เกิดขึ้นในโลกละก็ ธรรมอันนี้ไม่มีใครแสดง ไม่มีใครบอก ไม่มีใครเล่าให้ฟัง ถึงกระนั้นที่เกิดขึ้นแล้ว ก็ดับเสียเกือบ ๒,๐๐๐ ปี มาเกิดขึ้นที่วัดปากน้ำแล้ว อดสำหรับพยายามทำกันไป...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่อง รัตนสูตร ๑๖ พฤษภาคม ๒๔๙๗)

“...พวกที่เข้าถึงธรรมกายแล้ว เขารู้ฤทธิ์ของธรรมกายแล้ว เขาไม่อินังขังข้ออะไรหรือกับสวัญญาณกัตตะ อวิญญานกัตตะ ในภพ ๓ นะ เขาต้องการจะไปนิพพานออกจากภพ ๓ นี่แน่ะ ยิ่งสูงกว่าอย่างนั้น แล้วก็เลิศ

ประเสริฐกว่า เข้าถึงพุทธรัตนแล้วเลิศประเสริฐกว่าทั้งนั้น
รัตนะใดสู้ไม่ได้ทั้งนั้น สวิญญานกรัตนะ อวิญญานกรัตนะ
ที่อยู่ในไตรภพสู้ไม่ได้ทั้งนั้น แพ้พุทธรัตนะทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นผู้ที่ได้พุทธรัตนะ ที่ได้แล้วย่าดูเบา
หนา ดับมาเกือบ ๒,๐๐๐ ปีหนา มาโผล่ขึ้นในครั้งนี้นะเป็น
อัศจรรย์ทีเดียว...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องรัตนสูตร ๒๖ เมษายน ๒๔๙๗)

ก่อนหน้านี้ที่พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) จะ
ค้นพบวิชาธรรมกาย เรื่องราวเกี่ยวกับธรรมกายที่ยังคง
ปรากฏอยู่ในที่ต่าง ๆ นั้น ยังไม่มีผู้ค้นพบ หรือที่พบแล้วก็
ไม่เข้าใจว่า “ธรรมกาย” คืออะไร จะเข้าถึงได้หรือไม่
อย่างไร แต่พระมงคลเทพมุนีท่านเชื่อมั่นและยืนยันว่า
วิชาธรรมกายที่ท่านค้นพบเป็นของจริงมาโดยตลอด อีกทั้งท่านยังตรวจสอบความรู้ที่ได้จากการปฏิบัติธรรมของ
ท่านกับพระไตรปิฎกและคัมภีร์ต่าง ๆ ซึ่งพบว่าไม่คลาด
เคลื่อน เช่น คำว่า “เห็น” ก็สามารถ “เห็น” ได้จริง ๆ
หรือพระรัตนตรัยที่แปลว่าแก้ว ๓ ประการ ก็สามารถเห็น
ได้ว่าใสเป็นแก้วจริง ๆ ทั้งพระพุทฺธ พระธรรม และพระสงฆ์
โดยไม่จำเป็นต้องตีความ

การปฏิบัติธรรมจนเข้าถึง “ธรรมกาย” และการค้นพบวิชาธรรมกายของพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ถือเป็นพยานแห่งการตรัสรู้ธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นการรื้อฟื้นคำสอนดั้งเดิมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในด้านการปฏิบัติให้เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวาง และยังเป็นการจุดประกายให้พระพุทธศาสนาสว่างไสวโชติช่วงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

หลักฐานธรรมกาย

(จากธรรมกายในคัมภีร์เถรวาท)

๙

คำว่า “ธรรมกาย” (ธมฺมกาย) นี้ มีปรากฏอยู่ในที่ต่าง ๆ หลายแห่ง ทั้งในพระไตรปิฎก และในคัมภีร์ต่าง ๆ

ธรรมกายในพระไตรปิฎกปรากฏอยู่ในพระสูตร ๔ แห่ง ดังนี้

แห่งแรก อยู่ในพระสูตรตันตปิฎก ที่มณิกาย ปาฎิกวรรค ความว่า

ตถาคตสฺส เหตุ วาเสฏฐา อธิวจฺณ ธมฺมกาโย อิติปิ
พรหมกาโย อิติปิ ธมฺมภูโต อิติปิ พรหมภูโต อิติปิฯ
(ดูก่อน วาเสฏฐะและภารทวาชะ คำว่าธรรมกาย

กัฏฐิ พรหมกายกัฏฐิ ธรรมภูติกัฏฐิ พรหมภูติกัฏฐิ นี่แหละ
เป็นชื่อของตถาคต)

แห่งที่ ๒ อยู่ในพระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย
อปทาน โสภิตวรรคที่ ๑๔ ความว่า

ธมมกายญจ ทีเปนติ เกลลั รตนากรี

วิโกเปตัง น สกุกอนติ โก ทิสฺวา นปฺปสีทติฯ

(ชนทั้งหลายไม่สามารถกำจัดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์ใด ผู้ทรงแสดงธรรมกาย และผู้เป็นบ่อเกิดแห่ง
พระรัตนตรัยอย่างเดียวได้ ใครเล่าเห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
พระองค์นั้นแล้วจะไม่เลื่อมใส)

แห่งที่ ๓ อยู่ในพระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย
อปทาน พุทธวรรคที่ ๑ ความว่า

ภวนติ ปจฺเจกชินา สยมญฺ มหุตธมฺมา พุทฺธมฺมกายา

(นักปราชญ์เหล่านั้นย่อมเป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า
ผู้สยมญฺ ทรงเป็นผู้มีธรรมใหญ่ มีธรรมกายมาก)

แห่งที่ ๔ อยู่ในพระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย
อปทาน เอกุโปสถวรรคที่ ๒ ความว่า

สํวทฺธิโตยํ สุคตํ รุปกาโย มยา ตว

อาณนฺทียो ธมฺมกาโย มม สํวทฺธิโต ตยาฯ

(ข้าแต่พระสุคตเจ้า รูปรายของพระองค์นี้ อันหม่อมฉันทำให้

เจริญเติบโตแล้ว พระธรรมกายอันน่ารื่นรมย์ของหม่อมฉัน
พระองค์ทำให้เติบโตแล้ว)

หลักฐานธรรมกาย ที่ปรากฏอยู่ในคัมภีร์อื่น ๆ

- ในอรรถกถา มีปรากฏอยู่ ๒๕ แห่ง
- ในฎีกาพระวินัยที่ชื่อว่า “สารัตถทีปนี” กล่าวถึง “ธรรมกาย” ในฉบับภาษาบาลีอยู่ประมาณ ๖ แห่ง
- ในคัมภีร์วิสุทธิมรรค กล่าวถึง “ธรรมกาย” อยู่ ๒ แห่ง
- ในคัมภีร์มลินทปัญหา กล่าวถึง “ธรรมกาย” อยู่ ๑ แห่ง
- ในหนังสือ “ประชุมศิลาจารึก ภาคที่ ๓” กล่าวว่า ในศิลาจารึกหลักที่ ๕๔ พ.ศ. ๒๐๙๒ ที่จารึกไว้เป็นภาษาไทย และมคอ ก็มีข้อความกล่าวถึงเรื่องราวของพระธรรมกายไว้
- ในหนังสือ “ปฐมสมโพธิกถา” ได้กล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า พระอุปคุตต์เห็นพระธรรมกาย นั่นคือ พระธรรมกายนั้นสามารถเห็นได้ ข้อความนี้เป็นเครื่องยืนยันความรู้ันเกิดจากการปฏิบัติธรรมของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี และศิษย์ของท่านเป็นอย่างดี

๐ ในจารึกลานทอง กล่าวถึง “ส่วนสูงของพระธรรมกาย” ไว้ด้วย หลักฐานนี้ยืนยันคำสอนของพระเดชพระคุณ พระมงคลเทพมุนีและศิษย์ เกี่ยวกับ “การวัดมิติของพระธรรมกาย” ว่าไม่ใช่สิ่งที่อยู่นอกเหนือจากตำราแต่อย่างใด สำหรับต้นฉบับจารึกลานทองนี้ ปัจจุบันตั้งแสดงไว้ในพิพิธภัณฑ์วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม ราชวรมหาวิหาร

๐ นอกจากนี้ในคัมภีร์ฝ่ายมหายานยังมีเรื่องราวเกี่ยวกับธรรมกายอยู่มากกว่าในคัมภีร์ฝ่ายเถรวาท และในคัมภีร์เหล่านั้นมีอยู่หลายตอนที่กล่าวตรงกันกับการค้นพบของพระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี เช่น ในคัมภีร์ศรี-มาลาเทวีสหนาทสูตรตอนหนึ่งกล่าวว่า “ธรรมกายนั้นย่อมเที่ยงแท้แน่นอนอนที่สุด เป็นสุขล้วน ๆ เป็นตัวตนคืออัตตาที่แท้จริง บริสุทธิ์ที่สุด ผู้ใดได้เห็นธรรมกายของตถาคตในลักษณะนี้แล้ว ย่อมถือว่าเห็นถูก”

ผู้ค้นพบวิชาธรรมกาย

การค้นพบวิชาธรรมกายของ หลวงปู่ นับเป็นการค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นการปฏิบัติตามหรือจดจำ จากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและเข้าถึง ธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ภายในด้วยตนเอง โดยการดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสาย กลาง อันเป็นหนทางสู่ความพ้นทุกข์

กำเนิดผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หรือหลวงปู่ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ถือกำเนิด ในสมัยรัชกาลที่ ๕ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ท่านมีนามเดิม ว่า สด มีแก้วน้อย เกิดเมื่อวันศุกร์ แรม ๖ ค่ำ เดือน ๑๑ ปีวอก ตรงกับวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๒๗ ณ บ้าน สองพี่น้อง ตำบลสองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัด สุพรรณบุรี เป็นบุตรคนที่สองของนายเงินและนางสุดใจ มีแก้วน้อย มีพี่สาว ๑ คน น้องชาย ๓ คน

๑๔

ในวัยเด็ก หลวงปู่ไปเรียนหนังสือที่วัดตามประเพณี ของเด็กชายไทยในสมัยก่อน ท่านตั้งใจศึกษาเล่าเรียนอย่าง จริงจัง จนกระทั่งสามารถอ่านเขียนหนังสือไทยและขอมได้ อย่างคล่องแคล่ว เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว ท่านก็กลับมา ช่วยบิดาประกอบอาชีพค้าข้าว จนอายุได้ ๑๔ ปีเศษ บิดา ของท่านถึงแก่กรรม ท่านจึงต้องหาเลี้ยงครอบครัวแทน บิดาในฐานะบุตรชายคนโต โดยนำเรือค้าข้าวขึ้นล่อง ระหว่างอำเภอสองพี่น้องกับกรุงเทพฯ เดือนละ ๒-๓ ครั้ง ซึ่งนับว่าเป็นภาระหนักมากสำหรับเด็กวัยขนาดนั้น แต่ ด้วยความขยันขันแข็งของท่าน กิจการค้าข้าวจึงเจริญขึ้น โดยลำดับ ทำให้ท่านเป็นผู้ที่มีฐานะดีคนหนึ่ง

เมื่อหลวงปู่มีอายุได้ ๑๙ ปีเศษ ท่านก็สังเกตเห็นความไม่มีสาระในการทำมาหากิน เนื่องจากขณะที่นำเรือเปล่ากลับจากขายข้าวแล่นเข้าไปในคลองเพื่อเดินทางกลับบ้านนั้น ท่านต้องระแวงระวังภัยที่อาจจะเกิดขึ้นได้ทุกขณะ เพราะว่าในคลองนี้มีโจรผู้ร้ายมาก เมื่อผ่านพ้นอันตรายมาได้ ท่านก็เกิดธรรมสังเวชว่า “การหาเงินเลี้ยงชีพนั้นลำบาก บิดาของเราที่ทำมาอย่างนี้ ต่างไม่มีเวลาว่างกันทั้งนั้น ถ้าใครไม่รีบหาให้มั่งมี ก็เป็นคนชั้นต่ำ ไม่มีใครนับหน้าถือตา เข้าหมู่เพื่อนบ้านก็อับอาย ไม่เทียมหน้าเขา บุรพชนต้นสกุลก็ทำมาอย่างนี้เหมือนกัน จนถึงบิดาเรา และตัวเราในบัดนี้ก็คงทำอยู่อย่างนี้ ก็บัดนี้บุรพชนทั้งหลายได้ตายหมดแล้ว แม้เราก็จักตายเหมือนกัน” ท่านเกิดความสลดใจและอยากออกบวชเพื่อแสวงหาหนทางพ้นทุกข์ จึงจุตฐูปูชาพระ และอธิษฐานว่า **“ขอย่าให้เราตายเสียก่อน ขอให้บวชเสียก่อนเถิด ถ้าบวชแล้วไม่สึกจนตลอดชีวิต”** จากนั้นท่านก็ขะมักเขม้นในการทำงานยิ่งขึ้น

ต่อมา เมื่อหลวงปู่มีอายุได้ ๒๒ ปี ท่านก็สามารถรวบรวมเงินได้จำนวนหนึ่ง ซึ่งคาดว่าเพียงพอสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายของมารดาจนตลอดชีวิตแล้ว ท่านจึงออกบวชเป็นพระภิกษุในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๔๙ ณ วัด

สองพี่น้อง อำเภอสองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี สมดังที่ได้
อธิษฐานไว้ โดยมีพระอาจารย์ดี วัดประตูลำธาร เป็นพระ-
อุปัชฌาย์ พระครูวินยานุโยค (เหนี่ยง อินทโชโต) วัด
สองพี่น้อง เป็นพระกรรมวาจาจารย์ และพระอาจารย์
โหน่ง อินทสุวณฺโณ วัดสองพี่น้อง เป็นพระอนุสาวนาจารย์
ได้รับฉายาว่า “จนทสโร”

ก่อนบวชท่านไปเตรียมตัวบวชอยู่ที่วัดเป็นเวลา
ประมาณ ๑๐ วัน เพื่อฝึกท่องคำขอบรรพชาอุปสมบทและ
ศึกษาพระวินัย รวมทั้งข้อควรปฏิบัติของสงฆ์ ด้วยเหตุนี้
ท่านจึงสามารถปฏิบัติตามพระธรรมวินัยได้อย่างถูกต้อง
ตั้งแต่ต้น

หลังจากที่หลวงปู่พำนักอยู่ที่วัดสองพี่น้องเป็นเวลา
๗ เดือนเศษ ท่านก็เดินทางไปจำพรรษาที่วัดพระเชตุพน-
วิมลมังคลาราม กรุงเทพฯ ก่อนไปวัดพระเชตุพนฯ ท่านได้
ตั้งคัมภีร์ใบลานมหาสติปัฏฐานลานยาวไว้ที่วัดสองพี่น้อง
ผูกหนึ่ง และตั้งใจไว้ว่าจะต้องแปลคัมภีร์ผูกนี้ให้ออก ถ้ายัง
แปลไม่ออกก็จะยังไม่หยุดเรียนบาลี

ในช่วงที่หลวงปู่ไปพำนักอยู่ ณ วัดพระเชตุพนฯ
นั้น ท่านเคยออกบิณฑบาตโดยไม่ได้อาหารต่อเนื่องกัน
๒ วัน และท่านก็ไม่ได้ฉันอะไรเลย ในวันที่สามท่าน
บิณฑบาตได้ข้าวมา ๑ ทักพี กล้วยน้ำว่า ๑ ลูก ขณะที่

ลงมือฉันไปได้คำเดียว ท่านเหลือบไปเห็นสุนัขแม่ลูกอ่อน ผอมโซเดินมา ทำทางเหมือนอดอาหารมาหลายวัน ด้วยจิตเมตตา ท่านจึงตัดสินใจแบ่งข้าวที่เหลืออยู่อีกคำหนึ่งและกลัวย่น้ำว่าครึ่งลูกสละให้เป็นทานแก่สุนัข แล้วอธิษฐานจิตว่า “ขึ้นชื่อว่าความอดอยากอย่างนี้ ขออย่าได้มีอีกเลย” นับแต่นั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่ท่านไปบิณฑบาต ก็จะได้อาหารมากมายเกินกว่าที่ท่านจะฉันหมด และมากพอที่จะแบ่งไปถวายพระภิกษุรูปอื่น ๆ ได้ด้วย

ความลำบากในเรื่องภัตตาหารของพระภิกษุสามเณรในครั้งนี้ ทำให้ท่านเกิดความคิดว่า “หากเรามีกำลังเพียงพอเมื่อใดก็ตาม เราจะตั้งโรงครัวประกอบอาหารเลี้ยงพระเณรโดยไม่ให้ลำบาก จะได้มีเวลาศึกษาเล่าเรียนกันอย่างเต็มที่” ซึ่งปรากฏว่า ในเวลาต่อมาเมื่อท่านได้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านก็สามารถตั้งโรงครัวเลี้ยงพระภิกษุสามเณรได้จริง ๆ แม้กระทั่งในปัจจุบัน วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็ยังมีผู้คนไปทำบุญเลี้ยงพระเณรกันเป็นจำนวนมากตลอดมา

หลวงปู่ท่านศึกษาค้นคว้าความรู้ในพระไตรปิฎกอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ เป็นเวลาถึง ๑๑ พรรษา จนเชี่ยวชาญภาษาบาลี เมื่อท่านสามารถแปลคัมภีร์มหาสติปัฏฐานได้สำเร็จดังที่เคยตั้งใจไว้ก่อนเดินทางไปอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ

แล้ว ท่านจึงหยุดเรียนคันถธุระ และหันมาตั้งใจเรียน
วิปัสสนาธุระให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป

อย่างไรก็ตามตลอดเวลาที่ผ่านมา นั้น แม้ท่านตั้งใจ
เรียนคันถธุระตลอดมา แต่ท่านก็ไม่เคยว่างเว้นการฝึกฝน
ธรรมปฏิบัติเลยแม้แต่วันเดียว วันเวลาในชีวิตสมณะของ
ท่านจึงเป็นเวลา ที่ทรงคุณค่าอย่างยิ่ง

ในเรื่องการเรียนวิปัสสนาธุระนั้น หลวงปู่ท่าน
ชวนขวายเป็นศึกษาธรรมปฏิบัติจากพระอาจารย์หลายท่าน
โดยเริ่มเรียนตั้งแต่บวชวันแรกเลยทีเดียว โดยมีรายนาม
พระอาจารย์ดังนี้ พระอาจารย์โหน่ง อินทสุวณโณ วัด
สองพี่น้อง จังหวัดสุพรรณบุรี หลวงปู่เนียม วัดน้อย
จังหวัดสุพรรณบุรี พระสังวรานุวงศ์ วัดราชสิทธิาราม
กรุงเทพฯ พระครูญาณวิโรติ (โป๊) วัดพระเชตุพนฯ
กรุงเทพฯ พระอาจารย์สิงห์ วัดละครท่า ธนบุรี ทุกท่าน
ล้วนเป็นพระอาจารย์ที่ทรงคุณวิเศษในทางธรรมปฏิบัติ
เป็นเยี่ยมทางปริยัติ งามพร้อมทั้งศีลาจารวัตร และมีลูกศิษย์
ลูกหามากมาย

หลวงปู่ฝึกฝนธรรมปฏิบัติด้วยความตั้งใจจริง จน
ครูบาอาจารย์รับรองผลแห่งการปฏิบัติ และชักชวนให้อยู่
ช่วยกันสอนผู้อื่นต่อไป แต่หลวงปู่ท่านรู้สึก ว่า ความรู้เท่านี้
ยังไม่เพียงพอที่จะช่วยตนเองให้พ้นทุกข์ได้ ต่อมาท่านจึง

ศึกษาวิธีการปฏิบัติเพิ่มเติมด้วยตนเองจากคัมภีร์วิสุทธิ-
มรรค ซึ่งเป็นคัมภีร์แม่บทของการปฏิบัติธรรม

ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ในปี พ.ศ. ๒๕๖๐ ย่างเข้าพรรษาที่ ๑๒ หลวงปู่
เดินทางไปจำพรรษาที่วัดโบสถ์ (บน) ตำบลบางคูเวียง อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี เพื่อตอบแทนพระคุณเจ้าอาวาส
วัดโบสถ์ (บน) ที่เคยถวายหนังสือมูลกัจจายน์และคัมภีร์
พระธรรมบทให้ท่าน เมื่อครั้งที่ท่านเรียนปริยัติ ด้วยการไป
ช่วยแสดงธรรมแก่พระภิกษุสามเณร อุบาสกและอุบาสิกา

ในวันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒
เวลาเช้าตรู่ก่อนออกบิณฑบาต หลวงปู่ท่านระลึกขึ้นมาว่า
“เราบวชมานานนับได้ ๑๒ พรรษาแล้ว ยังไม่บรรลุธรรม
ของพระพุทธเจ้าเลย ทั้งที่การศึกษาของเราก็ไม่เคยขาด
สักวัน เราควรจะรีบกระทำความเพียรให้รู้เห็นของจริงใน
พระพุทธศาสนา หากไม่เริ่มปฏิบัติก็จะได้ชื่อว่าเป็นผู้ตกอยู่
ในความประมาท”

หลังกลับจากบิณฑบาตและฉันภัตตาหารเช้า

เรียบร้อยแล้ว ท่านจึงเดินเข้าสู่โบสถ์เพื่อปฏิบัติธรรม โดยตั้งปณิธานในใจว่า หากไม่ได้ยินกลองเพลก็จะยังไม่ลุกขึ้นจากที่ ท่านหลับตาภาวนา “สัมมา อะระหัง” จนกระทั่งใจหยุดเป็นจุดเดียวกัน เห็นเป็นดวงใสบริสุทธิ์ขนาดเท่าฟองไข่แดงของไก่ติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย และเกิดความรู้สึกสบายใจอย่างบอกไม่ถูก ความปวดเมื่อยทั้งหลายมลายหายไปหมด พอตีกลองเพลดังกังวานขึ้น

วันนั้น หลวงปู่ฉันทาทาหารเพลด้วยความปิติ อิ่มเอิบใจ ดวงใสที่เห็นยังคงติดอยู่ที่ศูนย์กลางกาย ขณะที่ฉันทาทาหาร ท่านก็มองดูที่ศูนย์กลางกายไปด้วย แม้ลืมตาก็ยังมองเห็นชัด และความสว่างเช่นนี้ไม่เคยมีมาก่อนเลยในชีวิตการปฏิบัติธรรมของท่าน

หลังจากลงพระปาติโมกข์แล้ว ท่านขอร้องเพื่อนพระภิกษุไม่ให้ไปรบกวน ท่านบอกว่า “จะตายก็ตายเถิด ปล่อยให้ได้นั่งตามชอบใจเถอะ ถ้าไม่มีคุณธรรมอะไร ไม่เห็นอะไร ไม่เป็นอะไร อย่างนี้เลี้ยงไว้ก็เสียข้าวสุกเปล่า ๆ ไม่มีประโยชน์อะไร” จากนั้นท่านก็เข้าไปในอุโบสถเพื่อปรารภความเพียร

ขณะนั้น ท่านมาหวนคิดถึงเมื่อครั้งอายุ ๑๙ ปี ที่ปฏิญาณตนบวชจนตาย บัดนี้เวลาผ่านมาถึง ๑๕ ปีแล้ว ก็ยังไม่ได้บรรลุธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้เห็นเลย

ท่านจึงตั้งสัจจาธิฐานทำสมาธิภาวนาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพันว่า “ถ้าเรานั่งลงไปครั้งนี้ ไม่เห็นธรรมที่พระพุทธเจ้าต้องการ เป็นอันไม่ลุกจากที่นั่งจนหมดชีวิต”

เมื่อตั้งจิตมั่นลงไปอย่างนั้นแล้ว ท่านได้แสดงความอ่อนวอนต่อหน้าพระประธานซึ่งเปรียบเสมือนตัวแทนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า “ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดข้าพระพุทธเจ้า ทรงพระราชนิเทศธรรมที่พระองค์ได้ทรงตรัสรู้อย่างน้อยที่สุด แลง่ายที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงรู้แล้วแก่ข้าพระพุทธเจ้า ถ้าข้าพระพุทธเจ้ารู้ธรรมของพระองค์แล้ว เป็นโทษแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์อย่าทรงพระราชนิเทศเลย ถ้าเป็นคุณแก่ศาสนาของพระองค์ ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรดพระราชนิเทศแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์รับเป็นทนายศาสนาในศาสนาของพระองค์จนตลอดชีวิต”

ขณะที่ท่านกำลังนั่งเจริญสมาธิภาวนา ท่านเหลือบไปเห็นมดไต่ขึ้นมาตามรอยแตกของอุโบสถ ท่านเกรงว่ามดจะมากัดทำให้ต้องถอนออกจากสมาธิ จึงเอานิ้วมือจุ่มน้ำมันก๊าดลากเป็นวงล้อมรอบตัวเพื่อกันมด แต่ยังไม่ทันวงรอบตัว ท่านก็ฉุกละหุกขึ้นมาว่า แม้แต่ชีวิตยังสละได้ แต่ทำไมยังกลัวมดกัดอยู่เล่า ท่านจึงวางขวดน้ำมันลง แล้วปฏิบัติธรรมต่อไป เวลาผ่านไปประมาณครึ่งค่อนคืน ใจ

ของท่านหยุดสบึงที่ศูนย์กลางกายได้ส่วนพอดี ดวงกลมโตใสบริสุทธิ์ที่ศูนย์กลางกายที่ท่านเห็นเมื่อเพล ยิ่งใสสว่างมากขึ้นราวกระจกเงา ใหญ่ขนาดดวงอาทิตย์ เห็นอยู่อย่างนั้นหลายชั่วโมง โดยไม่ทราบว่าจะทำอย่างไรต่อไป

ขณะนั้น มีเสียงหนึ่งผุดขึ้นมาจากกลางดวงนั้นว่า “มัชฌิมา ปฏิปทา” ทางสายกลางไม่ตึงนั้ไม่หย่อนนั้ในความหมายของปริยัติ ขณะเดียวกันที่ศูนย์กลางดวงกลมใสสว่างนั้น ก็มีจุดเล็กเรืองแสงสว่างวาบขึ้นมา ท่านคิดว่า “นี่กระมังทางสายกลาง” ท่านจึงมองไปที่จุดนั้นทันที จุดนั้นค่อย ๆ ขยายโตขึ้นมาแทนที่ดวงเก่าซึ่งหายไป ท่านมองเข้ากลาง จุดเล็กที่อยู่กลางดวงใสเรื่อยไป ก็เห็นดวงใหม่ที่สุกใสยิ่งกว่าลอยขึ้นมา ท่านเข้ากลางดวงใหม่ที่ลอยขึ้นมาแทนที่อย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายไปเรื่อย ๆ ในที่สุดจึงเห็นกายต่าง ๆ เกิดขึ้นจนกระทั่งถึง “ธรรมกาย” ซึ่งเป็นองค์พระปฎิมากรเกิดดอกบัวตูม ใสบริสุทธิ์ถึงดงามหาที่ติมิได้ยิ่งกว่าพระพุทธรูปองค์ใดที่เคยเห็นมา

ด้วยการทำความเพียรอย่างไม่อ้อแอ้ในชีวิต หลวงปู่ได้เข้าถึงพระธรรมกายกลางดึกคืนนั้นเอง ณ เวลานั้น ท่านตระหนักว่า ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ลึกซึ้ง

(เข้ากลาง หมายถึง การดำเนินจิตเข้ากลางดวงที่เห็นเข้าไปเรื่อย ๆ หยุดในหยุด จนกระทั่งเข้าถึงธรรมกายที่อยู่เ็นทางสายกลาง)

นัก พันวิสัยของการที่จะตรึงนึกคิดหรือคาดคะเนเอาได้ เพราะถ้ายังตรึงนึกคิดอยู่ก็เข้าไม่ถึง จะเข้าถึงได้ต้องทำให้ ความรู้ตรึง รู้นึก รู้คิด รวมหยุดเป็นจุดเดียวกัน พอหยุด ก็ดับ ดับแล้วจึงเกิด ในเวลาต่อมาท่านจึงกล่าวสรุปไว้เป็น ประโยคสั้น ๆ ว่า “หยุดเป็นตัวสำเร็จ”

การค้นพบวิชชาธรรมกายของหลวงปู่ นับเป็นการ ค้นพบที่ยิ่งใหญ่ เพราะมิได้เป็นการปฏิบัติตามหรือจดจำ จากตำรา แต่เป็นการรู้เห็นและเข้าถึงธรรมจริงแท้ที่มีอยู่ ภายในด้วยตนเอง โดยการดำเนินจิตเข้าไปในหนทางสาย กลาง อันเป็นหนทางสู่ความพ้นทุกข์

วิธีการดำเนินจิตเข้าไปในเส้นทางสายกลางที่พระ- สัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลายได้ดำเนินไปแล้ว นี้ หายไปเกือบ ๒,๐๐๐ ปี การค้นพบของท่านจึงเป็น ประโยชน์อย่างยิ่งต่อมวลมนุษยชาติ และเหนือสิ่งอื่นใด การค้นพบของท่านยังเป็นพยานยืนยันว่า “ตถาคตเป็น พระธรรมกาย” ตามที่ปรากฏอยู่ในอรรถกถา พระไตรปิฎก วุททิสุตตวณณนา หน้า ๓๔๒ ถึง ๓๔๓ ว่า “พระผู้มี พระภาคเจ้าทรงแสดงพระธรรมกายที่ตรัสไว้ว่า ขอถวาย พระพรมหาบพิตร ธรรมกายแลคือพระตถาคต ความจริง โลกุตระธรรม ๙ อย่าง (มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑) ชื่อว่า พระกายของพระตถาคต”

เมื่อหลวงปู่เข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านยังคงนั่ง
ทบทวนสิ่งที่ค้นพบต่อไปอีก ขณะนั้น ท่านเห็นวัดบางปลา
ปรากฏขึ้นเหมือนตัวเองไปอยู่ที่วัดนั้น ท่านรู้ด้วยญาณทัสสนะ
ว่า ที่วัดบางปลาจะต้องมีผู้รู้เห็นธรรมได้อย่างแน่นอน ท่าน
จึงมีความคิดที่จะไปสอนที่วัดนั้นอยู่เรื่อยมา

เมื่อออกพรรษาแล้ว ท่านจึงเดินทางไปปฏิบัติธรรม
และสอนธรรมปฏิบัติที่วัดบางปลา ตำบลบางเลน จังหวัด
นครปฐม ตามที่ได้ตั้งใจไว้ สอนอยู่ราว ๆ ๔ เดือน มีพระ-
ภิกษุปฏิบัติตามท่านได้ ๓ รูป และฆราวาสอีก ๔ คน ซึ่งถือเป็น
พยานในการบรรลุธรรมของท่าน การสอนครั้งนี้นับ
เป็นจุดเริ่มต้นของการเผยแผ่วิชชาธรรมกายที่ท่านค้นพบ
ให้เป็นประโยชน์ต่อชาวโลก

ต่อมาหลวงปู่ออกเดินธุดงค์จาริกไปสอนธรรม-
ปฏิบัติในสถานที่ต่าง ๆ อีกหลายแห่ง ซึ่งปรากฏว่า มี
ประชาชนสนใจมาฝึกปฏิบัติธรรมกับท่านเป็นจำนวนมาก
และต่างได้รับผลดีตามกำลังแห่งการปฏิบัติของตน

๓

ภารกิจที่วัดปากน้ำ

วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นสถานที่
ที่หลวงปู่ทำวิชาและปักหลักเผยแผ่
พระพุทธศาสนา วิชาธรรมกาย ตลอด
ชีวิต และเป็น ๑ ใน ๖ ของสถานที่
ประดิษฐานรูปหล่อทองคำพระมงคล-
เทพมุนี

เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ในราวกลางปี พ.ศ. ๒๔๖๑ (กลางรัชกาลที่ ๖) สมเด็จพระวันรัต (เพื่อน ตีสสที่ตมมหาเถระ) วัดพระเชตุพนฯ พระอาจารย์องค์หนึ่งของหลวงปู่ ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นเจ้าคณะอำเภอภาษีเจริญ จังหวัดธนบุรี เล็งเห็นความเป็นผู้นำของหลวงปู่ จึงแต่งตั้งให้หลวงปู่เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ซึ่งเป็นพระอารามหลวงเก่าแก่ สถาปนาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นราชธานี

หลวงปู่เดินทางจากวัดพระเชตุพนฯ ไปยังวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ โดยเรือยนต์หลวงของกรมการศาสนา และมีพระอนุจร (พระลูกวัด, ผู้ติดตาม) ไปด้วย ๔ รูป

เมื่อไปถึงวัดปากน้ำ หลวงปู่ก็พบว่า วัดปากน้ำอยู่ในสภาพที่ชำรุดทรุดโทรมมาก เป็นกึ่งวัดร้าง และมีพระภิกษุประจำวัดอยู่ ๑๓ รูป

พัฒนาวัด

การพัฒนาวัดในทัศนะของหลวงปู่ก็คือการพัฒนาประเทศชาติ ถ้าวัดสะอาดสะอาด ใจเจริญตาเจริญใจ บุคคลากรในวัดมีระเบียบวินัย คนก็อยากจะเข้าวัด เมื่อ

เข้าวัดแล้วก็จะได้พัฒนาจิตใจให้สูงขึ้น และเมื่อประชาชนอยู่ในศีลในธรรม สังคมประเทศชาติก็จะสงบสุขไปโดยปริยาย

ในระยะแรก การบริหารและพัฒนาวัดของหลวงปู่ไม่ราบรื่นนัก เนื่องจากพระภิกษุที่อยู่มาก่อนยังไม่ให้ความร่วมมือและชาวบ้านแถบนั้นมีอหังการเป็นนักเลง แต่หลวงปู่ท่านมีนิสัยของนักพัฒนา ท่านชอบความเจริญก้าวหน้า และชอบทำตนให้เป็นประโยชน์ ดังที่ท่านมักกล่าวว่า “อยู่ที่ไหนก็ให้ทาน บริจาคทานเรื่อยไป ไม่ทำอะไรก็สอนหนังสือหนังสือ หา สงเคราะห์อ่อนนุเคราะห์กุลบุตร” ดังนั้นไม่ว่าจะมีอุปสรรคอย่างไร ท่านก็ไม่ย่อท้อ มุ่งมั่นที่จะทำนุบำรุงวัดปากน้ำขึ้นมาใหม่ โดยให้ความสำคัญแก่การสร้างคนให้เป็นคนดีเป็นหลัก ส่วนการก่อสร้างเสนาสนะ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ ล้วนเป็นไปเพื่อสนับสนุนการสร้างคนทั้งสิ้น

แนวทางในการสร้างคนของหลวงปู่ คือ ให้การศึกษาเพื่อเพิ่มพูนความรู้ พัฒนาสติปัญญา ควบคู่ไปกับการพัฒนาจิตใจโดยการเจริญสมาธิภาวนา

สำหรับพระภิกษุสามเณร หลวงปู่ท่านก็ให้การอบรมสั่งสอนและดูแลอย่างใกล้ชิด ให้เจริญสมาธิภาวนา

และฝึกฝนอบรมตนเองตามพระธรรมวินัย นอกจากนี้ ท่านยังสนับสนุนพระภิกษุสามเณรให้ศึกษาทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ ไม่ปล่อยให้อยู่ว่าง ๆ ใครไม่ศึกษา ไม่ปฏิบัติ ก็ให้ทำหน้าที่อื่น

หลวงปู่ท่านตั้งใจพัฒนาวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนกระทั่งกลายเป็นอารามหลวงที่สำคัญและใหญ่ที่สุดแห่งหนึ่ง มีพระภิกษุสามเณรและอุบาสกอุบาสิการวมแล้วเป็นจำนวนนับพัน

ไหวสีนา

๒๘

ในเรื่องความเป็นอยู่ของสมาชิกในวัด หลวงปู่ให้สร้างกุฏิที่พักสำหรับพระภิกษุสามเณรอย่างเพียงพอ และมีเครื่องอำนวยความสะดวกพอควรแก่ภาวะของนักบวช พระภิกษุสามเณรที่เข้ามาอยู่ในบารมีธรรมของท่าน ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ เลย ท่านดูแลทุกอย่าง ตั้งแต่เครื่องนุ่งห่ม สบง จีวร นอกจากนี้ท่านยังให้ตั้งโรงครัวเพื่อรับภาระเรื่องการขบฉัน ทำให้พระภิกษุสามเณรไม่ต้องกังวลเรื่องภัตตาหารแต่อย่างใด จะได้มีเวลาศึกษาและปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่

หลวงปู่ท่านเลี้ยงพระมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๖๑ จนกระทั่งมรณภาพ ทำให้วัดปากน้ำในสมัยนั้นมีพระภิกษุสามเณรเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว เพิ่มจาก ๒๐-๓๐ รูป ไป

จนถึง ๕๐๐ กว่ารูป สมดังที่ท่านได้ปฏิญาณในพระอุโบสถ
เมื่อครั้งที่เข้ามาปกครองวัดปากน้ำว่า “บรรพชิตที่ยังไม่มา
ขอให้มา ที่มาแล้วขอให้อยู่เป็นสุข”

เมื่อใครพูดถึงจำนวนพระภิกษุสามเณรว่ามากเกินไป ท่านจะหัวเราะด้วยความดีใจแล้วพูดว่า “เห็นคุณพระ
ศาสนาไหมล่ะ” และท่านไม่เคยกลัวว่าจะเลี้ยงไม่ไหว ได้
แต่พูดว่า “ไหวสิน่า”

สร้างโรงเรียน

• สร้างโรงเรียนราษฎร์สำหรับเด็กชาวบ้าน

หลวงปู่ท่านเห็นว่าในละแวกนั้นมีเด็ก ๆ ที่ไม่ได้
เรียนหนังสือเป็นจำนวนมาก เด็กพวกนี้มักมาวิ่งเล่นส่ง
เสียงเอะอะในวัด บางทีก็มาyingนกกัน เมื่อท่านเห็นเด็ก
พวกนี้แล้ว ท่านก็ปรารภว่า “เด็ก ๆ ที่ไร้การศึกษาเป็นคน
รกรากติ มาเที่ยวรังแกวัด ต่อไปก็กลายเป็นพาล” ด้วย
ความเมตตาท่านจึงดำริให้ตั้งโรงเรียนขึ้น เพื่ออนุเคราะห์
ให้เด็ก ๆ ได้รับการศึกษาโดยไม่ต้องเสียค่าเล่าเรียน ซึ่ง
ปรากฏว่าได้รับการสนับสนุนจากผู้มีจิตศรัทธาจำนวนมาก
ทางราชการก็ส่งเสริม ทำให้ชาวบ้านแถบนั้นซาบซึ้งใน
อุปการคุณของท่านเป็นอย่างยิ่ง

ต่อมาเมื่อทางราชการจัดตั้งโรงเรียนตามพระราช-
บัญญัติประถมศึกษา ท่านจึงยกเลิกงานด้านนี้ และหันมา
ดูแลเรื่องการศึกษาให้นักธรรมและบาลี

• สร้างโรงเรียนปริยัติธรรม

สำหรับการเรียนของพระภิกษุสามเณรนั้น ท่านจัด
ให้มีการเรียนการสอนนักธรรมและบาลีประจำสำนัก โดย
จัดหาครูมาให้ และให้สร้างโรงเรียนปริยัติธรรมเป็นอาคาร
๓ ชั้น จุผู้เรียนได้นับพัน สองชั้นล่างสำหรับเรียนปริยัติ ชั้น
บนจัดเป็นห้องโถงสำหรับปฏิบัติธรรม มีห้องน้ำทุกชั้น มี
ไฟฟ้า มีพัดลม มีเครื่องตกแต่งอาคารครบถ้วน และมี
อุปกรณ์การศึกษาพร้อมบริบูรณ์ ช่วยให้พระภิกษุสามเณร
มีที่ศึกษาเล่าเรียนที่สะดวกสบายและทันสมัย

อาคารหลังนี้ได้ชื่อว่าเป็นตึกที่ทันสมัยที่สุดใน
แถบนั้น สิ้นค่าก่อสร้างถึง ๒ ล้าน ๕ แสนกว่าบาท นับว่า
เป็นเงินจำนวนมหาศาลในสมัยนั้น

เมื่อโรงเรียนสร้างเสร็จสมบูรณ์ ทางคณะสงฆ์ก็มาใช้
อาคารหลังนี้เป็นสนามสอบนักธรรมและธรรมศึกษา
สำหรับอำเภอภาษีเจริญเป็นประจำทุกปี โดยหลวงปู่ได้จัด
เลี้ยงภัตตาหารเพลแก่พระภิกษุสามเณรที่มาสอบด้วย

นอกจากสนับสนุนการศึกษาของพระภิกษุสามเณร วัดปากน้ำแล้ว หลวงปู่ท่านยังเป็นกำลังสำคัญของพระพิมลธรรม (ช้อย ฐานทัตโต ป.ธ.๙) ในการหาทุนเพื่อก่อตั้งสถาบันการศึกษาชั้นสูงของคณะสงฆ์ไทย คือ มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย หรือ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ในปัจจุบัน

ทำงานทางใจ

แม้หลวงปู่ท่านจะสนับสนุนงานในด้านต่าง ๆ จนกระทั่งทำให้วัดปากน้ำมีความเจริญรุ่งเรืองยิ่งขึ้น แต่งานที่หลวงปู่ให้ความสำคัญและให้เวลามากที่สุด คือ งานทำสมาธิเจริญภาวนา ซึ่งเป็นการทำงานทางใจที่มีเป้าหมายในการกำจัดกิเลสอาสวะ อันเป็นเหตุแห่งความทุกข์และความเบียดเบียนให้หมดสิ้นไป และในขณะเดียวกันท่านก็ใช้วิชาธรรมกายช่วยแก้ไขความทุกข์ยากเดือดร้อนของเพื่อนมนุษย์ด้วย

ทุก ๆ วัน หลวงปู่จะบำเพ็ญกิจภาวนาพร้อมกับพระภิกษุสามเณร แม่ชี และอุบาสิกา ในโรงงานทำวิชา*

*สถานที่ศึกษาวิชาธรรมกายชั้นสูง ศึกษาตลอด ๒๔ ชั่วโมง โดยแบ่งผู้ทำวิชาเป็นผลัดเหมือนการทำงานเป็นกะของโรงงาน

ซึ่งเป็นกุฏิหลังใหญ่แบ่งเป็น ๒ ห้อง ห้องหนึ่งเป็นห้องของ
หลวงปู่กับพระอีกประมาณ ๓๐ รูป ส่วนอีกห้องหนึ่งเป็น
ห้องของแม่ชีและอุบาสิกที่ถือศีล ๘ ราว ๆ ๓๐ คน ผู้ที่
อยู่ในห้องทั้งสองต่างมองไม่เห็นกัน ที่ผนังกันระหว่าง ๒
ห้อง มีช่องเล็ก ๆ ไว้สำหรับหลวงปู่ส่งงาน

การทำวิชชาสมัยนั้น ในยามปกติจะทำพลัดละ ๔
ชั่วโมง โดยสลับเปลี่ยนกันทำอย่างต่อเนื่องไม่มีหยุดตลอด
๒๔ ชั่วโมง แต่ในยามสงครามโลกทำวิชชาพลัดละ ๖
ชั่วโมง

๔

วิธีปฏิบัติธรรม ให้เข้าถึงพระธรรมกาย

ใจของคนเรานั้นถ้าหยุดได้เพียง
สักกระพริบตาเดียวเท่านั้น ได้ชื่อว่า
เราได้สร้างบุญใหญ่กุศลใหญ่ เราจะไป
สร้างโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญ
สักร้อยหลัง ก็สู้บุญที่เกิดจากการบำเพ็ญ
สมณวิปัสสนาไม่ได้ เมื่อเราแสวงหาเขตบุญ
ในพระพุทธศาสนา พึงบำเพ็ญสมณวิปัสสนา
ทำใจให้มั่นคงดังนี้ ให้ใจหยุด หยุดนี้เป็นตัว
สำคัญนัก เพราะเป็นทางมรรคผลนิพพาน

วิธีปฏิบัติธรรม ให้เข้าถึงพระธรรมกาย

หลวงปู่ท่านมีวิธีสอนการปฏิบัติธรรมที่เข้าใจได้ง่าย โดยมีอุปกรณ์การสอนครบครัน คือมีหนังสือแจกให้ลูกศิษย์เพื่อเป็นคู่มือในการปฏิบัติธรรม และมีกระดานชนวนวาดเป็นรูปคนด้านข้างผ่าซีก แสดงฐานที่ตั้งของใจทั้ง ๗ ฐาน มีไม้ยาวสำหรับชี้การเลื่อนดวงนิมิตไปตามฐานต่างๆ และมีดวงแก้วใส ๑ ลูก

ท่านสอนให้ผู้เริ่มปฏิบัติรู้จักฐานที่ตั้งของใจ ซึ่งมีทั้งหมด ๗ ฐานเสียก่อน ดังนี้

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก หูซ้าย ชายขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา หูซ้าย ชายขวา

ฐานที่ ๓ กลางกึ่งศีรษะตรงกับจอมประสาท ได้ระดับพอดีกับตา แต่อยู่ภายในตรงศูนย์กลาง คือจากดั้งจมูกตรงเข้าไปจรดท้ายทอย จากเหนือหูซ้ายตรงไปเหนือหูขวา ตรงกลางที่เส้นทั้งสองตัดกัน คือ ฐานที่ ๓

ฐานที่ ๔ ปากช่องเพดาน เหนือลิ้นไก่ตรงที่รับประทานอาหารสำคัญ

ฐานที่ ๕ ปากช่องคอเหนือลูกกระเดือก อยู่ตรงกลางช่องคอพอดี

ฐานที่ ๖ สดลมหายใจเข้าออก คือกลางตัวตรงกับสะดือ แต่อยู่ภายใน

ฐานที่ ๗* ถอยหลังกลับขึ้นมาเหนือสะดือประมาณ ๒ นิ้วมือ ในกลางตัว (นึกขึงเส้นด้าย ๒ เส้นให้ตึง จากสะดือทะลุหลัง จากเอวซ้ายทะลุเอวขวา ตรงเหนือจุดตัดขึ้นไป ๒ นิ้วมือ คือ ฐานที่ ๗)

ขณะปฏิบัติธรรมให้นั่งขัดสมาธิเอาขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย นิ้วหัวแม่มือข้างซ้ายจรดปลายนิ้วชี้ข้างขวา ตั้งกายให้ตรง หลับตาเบา ๆ พอปิดสนิท ตั้งสติไม่ให้เผลอ แล้วกำหนดบริกรรมนิมิตเป็นดวงกลมใส เหมือนดังเพชรลูกที่เจียรระโนแล้ว ไม่มีรอยขีดข่วนคล้ายขนแมว ดวงโตเท่าแก้วตาดำ (จัดเป็นอาโลกกสิณหรือกสิณแสงสว่าง) ผู้หญิงให้กำหนดเข้าปากช่องจมูกซ้าย ผู้ชายให้กำหนดเข้าปากช่องจมูกขวา เรียกว่าฐานที่ ๑ ให้บริกรรมภาวนา ประคองใจกับดวงกลมใสนั้นว่า “สัมมา อะระหัง” ๓ ครั้ง (จัดเป็นพุทธานุสสติ) แล้วจึงเลื่อนดวงนิมิตนั้นต่อไปตาม

*ฐานที่ ๗ นี้ อธิบายในเชิงวิทยาศาสตร์ได้ว่า เป็นตำแหน่งที่เปรียบเสมือนจุดศูนย์ถ่วงของร่างกาย หรือ Center of Gravity และเป็นเสมือนจุดสมดุลของใจ เมื่อใจเราตั้งไว้ตรงจุดนี้แล้ว จะเป็นจุดที่ได้ดุลที่สุด และถ้าเปรียบใจเหมือนแว่นขยาย จุดนี้คือจุดโฟกัสของแว่นขยาย เมื่อเราเอาใจไปจรดที่จุดนี้ และวางใจได้ถูกส่วนจริง ๆ ก็จะเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ชัดเจนตรงตามความเป็นจริงมากที่สุด

ฐานต่าง ๆ จนถึงฐานที่ ๗ หากรู้จักที่ตั้งของฐานทั้ง ๗ ดีแล้ว ในการทำสมาธิคราวต่อ ๆ ไป จะน้อมใจมาไว้ที่ศูนย์กลางกาย ฐานที่ ๗ เลยก็ได้ แล้วกำหนดบริกรรมภาวนาว่า “สัมมา อะระหัง” และนี่ก็บริกรรมนิมิตเป็นดวงแก้วหรือ พระพุทธรูปใส ทั้งบริกรรมภาวนาและบริกรรมนิมิตนี้ เป็น กุศโลบายเพื่อประคองใจให้หยุดนิ่ง ณ ฐานที่ตั้งนี้ เมื่อหยุด นิ่งได้ถูกส่วนแล้ว ก็จะเห็นดวงกลมใสสว่างปรากฏขึ้นมา จากกึ่งกลางดวงนิมิตนั้น จากนั้นให้เลิกบริกรรมภาวนา

ดวงที่ปรากฏขึ้นนี้ไม่ใช่นิมิตที่กำหนดขึ้น แต่เป็น “ดวงปฐมมรรค” อันเป็นประตูเบื้องต้นที่จะเปิดไปสู่ หนทางแห่งมรรคผลนิพพาน

เมื่อปฏิบัติธรรมจนเห็นดวงปฐมมรรคแล้ว ให้ตั้งใจ ทำความเพียรโดยเอาใจจรดไว้ที่กลางดวงปฐมมรรคนั้น ให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไป ถ้าไม่เอาจริงเอาจัง ไม่เอาใจใส่ ไม่สนใจ ไม่ พากเพียรปฏิบัติอย่างต่อเนื่อง ดวงปฐมมรรคที่เพิ่งเข้าถึง ใหม่ ๆ (หรือแม้กระทั่งธรรมะที่ละเอียดกว่าดวงปฐมมรรค ก็ตาม) ก็จะหายไป ไม่สามารถรักษาไว้ได้

ดังที่ปรากฏอยู่ในคำสอนของหลวงปู่ว่า

“...อาตาปี เพียรให้กลั่นกล้ำ ๆ ...เพียรไม่ย่อไม่ท้อ ไม่ถอยทีเดียว เอาเป็นเอาตายทีเดียว เรียนกันจริง ต้องใช้ ความเพียรประกอบด้วยองค์สี่ทีเดียว องค์สี่นั้นอะไรบ้าง

เนื้อ เลือด กระดูก หนัง หนึ่งเนื้อเลือดจะแห้งเหือดไปไม่
ว่า เหลือแต่กระดูกหนังข้างมัน ไม่ลดละ ใจต้องจรรตอยู่ที่
เดียว ...นี่เขาเรียกว่า อาตาปี เพียรเร่งรื้อเข้าอย่างนี้...ไม่
เปลอ เปลอไม่ได้ เปลอก็จะหายเสียเท่านั้น ถ้าได้ใหม่ เป็น
ใหม่ ๆ เปลอไม่ได้เป็นหาย เปลอไม่ได้เป็นหายทีเดียว...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสติปัฏฐานสูตร ๓ ตุลาคม ๒๔๙๗)

เมื่อผู้ปฏิบัติดำเนินจิตเข้ากลางดวงปฐมมรรคเรื่อยไป
ก็จะเข้าถึงกายในกายต่าง ๆ เป็นชั้น ๆ จนกระทั่งถึงกายธรรม

ภาพแสดงที่ตั้งจิตทั้ง ๗ ฐาน

ฐานที่ ๑ ปากช่องจมูก { หญิงข้างซ้าย

ชายข้างขวา

ฐานที่ ๒ เพลาตา { หญิงข้างซ้าย

ชายข้างขวา

ฐานที่ ๓ จอมประสาท

ฐานที่ ๔ ช่องเตดาน

ฐานที่ ๕ ปากช่องลำคอ

ฐานที่ ๗ ศูนย์กลางกายที่ตั้งจิตถาวร

ฐานที่ ๖ ศูนย์กลางกายระดับสะดือ

กายในกาย

๓๘

จากการปฏิบัติธรรมของหลวงปู่ ท่านพบว่ามนุษย์เราไม่ได้มีเพียงกายมนุษย์ที่เห็นได้ด้วยตาเนื้ออย่างเดียว แต่ยังมีกายภายในที่ละเอียดประณีตซ้อนกันอยู่เป็นชั้น ๆ อีก ๑๗ กาย เมื่อรวมกายมนุษย์ด้วยก็มีถึง ๑๘ กาย ดังนี้ คือ กายมนุษย์ กายมนุษย์ละเอียด กายทิพย์ กายทิพย์ละเอียด กายรูปพรหม กายรูปพรหมละเอียด กายอรูปพรหม กายอรูปพรหมละเอียด กายธรรมโคตรภู กายธรรมโคตรภูละเอียด กายธรรมพระโสดา กายธรรมพระโสดาละเอียด กายธรรมพระสกิทาคา กายธรรมพระสกิทาคาละเอียด กายธรรมพระอนาคา กายธรรมพระอนาคาละเอียด กายธรรมพระอรหัต กายธรรมพระอรหัตละเอียด โดยกายที่ละเอียดกว่าซ้อนอยู่ในกายที่หยาบกว่า เช่น กายทิพย์ซ้อนอยู่ในกายมนุษย์ กายรูปพรหมซ้อนอยู่ในกายทิพย์ กายอรูปพรหมซ้อนอยู่ในกายรูปพรหม กายธรรมโคตรภูซ้อนอยู่ในกายอรูปพรหม เป็นต้น

เมื่อเข้าถึงกายธรรมพระอรหัตละเอียดแล้ว ก็จะหลุดจากกิเลส เสร็จกิจในพระพุทธศาสนาทั้งสมณะและวิปัสสนา

ตั้งแต่กายมนุษย์ถึงกายอรุปรหมละเอียดจัดอยู่ใน
ชั้นสมณะ ตั้งแต่กายธรรมโคตรภูถึงกายธรรมพระอรหัต
จัดอยู่ในชั้นวิปัสสนา ดังที่หลวงปู่ท่านได้แสดงพระธรรม-
เทศนาไว้ว่า

“...ตั้งแต่กายมนุษย์ถึงกายอรุปรหมละเอียด แค่นั้นเรียกว่าชั้นสมณะ ตั้งแต่กายธรรมโคตรภูทั้งหยาบทั้งละเอียด จนกระทั่งกายพระอรหัตทั้งหยาบทั้งละเอียด เป็นชั้นวิปัสสนาทั้งนั้น ที่เรามาเรียนสมถวิปัสสนาวันนี้ ต้องเดินแนวนี้ ผิดแนวนี้ไม่ได้ และต้องเป็นอย่างนี้ ผิดอย่างนี้ไปไม่ได้ ผิดอย่างนี้ไปก็เลอะเหลว...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องหลักการเจริญภาวนาสมถวิปัสสนากรรมฐาน)

เรื่องกายในกายนี้เป็นสิ่งอัศจรรย์ที่มีอยู่ในตัวของมนุษย์ทุกคน หลวงปู่ท่านเคยกล่าวไว้ว่า กายมนุษย์ละเอียด ก็คือกายเดียวกับที่เวลาเรานอนหลับแล้วฝันไป ท่านบอกว่าถ้าเราปฏิบัติธรรมเข้าไปถึงกายมนุษย์ละเอียด ก็จะฉลาดกว่าคนทั่วไปชั้นหนึ่ง เรื่องลึกลับอะไรก็รู้หมด ไปตรวจดูได้หมด ไม่ว่าจะไปกลางวันหรือกลางคืน เช่น ฝันไปเมืองเพชร ไปเขาวัง เพียงนาทีเดียวเท่านั้น กายมนุษย์ละเอียดก็สามารถฝันไปเอาเรื่องในเขาวังมาเล่าให้กาย

มนุษย์หยาบฟังได้แล้ว ฝนได้ทั้งที่ตีน ๆ ไม่ใช่หลับฝัน ประเดี้ยวเดี้ยวฝันได้หลายเรื่อง ถ้าหลับฝันต้องใช้เวลานานกว่าจะได้สักเรื่อง บางคืนก็ไม่ฝันเลย

กายมนุษย์ละเอียดยนี้ ยังสามารถรู้เรื่องที่กายมนุษย์หยาบไม่รู้เรื่องอีกมากมาย แม้ใครจะมาโกหกเรา ถ้าเราเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดแล้ว ก็สามารถสืบได้ว่าโกหกหรือเปล่า แค่เข้าถึงกายมนุษย์ละเอียดยังฉลาดถึงเพียงนี้ ถ้าเข้าถึงกายต่าง ๆ ที่ละเอียดกว่านี้ จะมีความสามารถพิเศษสักเพียงใด ซึ่งเรื่องนี้หลวงปู่ท่านกล่าวไว้ว่า

๔๐ “...ถ้าว่าทำธรรมกายเป็นละก็ มันฉลาดกว่ามนุษย์หลายสิบเท่าเชียวนะ นี่พอเข้าถึงกายมนุษย์ละเอียด ก็ฉลาดกว่าเท่าหนึ่งแล้ว สูงกว่าเท่าหนึ่งแล้ว เข้าถึงกายทิพย์ก็สองเท่าแล้ว กายทิพย์ละเอียดก็สามเท่าแล้ว กายรูปพรหมสี่เท่า กายรูปพรหมละเอียดห้าเท่า กายอรุปรพรหมหกเท่า กายอรุปรพรหมละเอียดเจ็ดเท่า เข้าถึงกายธรรมและกายธรรมละเอียด ๘-๙ เท่าเข้าไปแล้ว มันมีความฉลาดกว่ากันอย่างนี้นะ...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องมหาสติปัฏฐานสูตร ๑๐ ตุลาคม ๒๕๔๗)

ส่วนหลักสำคัญในการปฏิบัติธรรมให้ได้ผลนั้น หลวงปู่ท่านสอนไว้ว่า “...เราต้องตั้งใจให้หยุด ใจของคนเรานั้นถ้าหยุดได้เพียงสักกระพริบตาเดียวนั้น ได้ชื่อว่า เราได้สร้างบุญใหญ่กุศลใหญ่ เราจะไปสร้างโบสถ์ วิหาร ศาลาการเปรียญสักร้อยหลัง ก็สู้บุญที่เกิดจากการบำเพ็ญสมณวิปัสสนาไม่ได้ เมื่อเราแสวงหาเขตบุญในพระพุทธศาสนา พึงบำเพ็ญสมณวิปัสสนาทำใจให้มันคงดังนี้ ให้ใจหยุด หยุดนี้เป็นตัวสำคัญนัก เพราะเป็นทางมรรคผลนิพพาน พวกที่ให้ท่านรักษาศีลนั้นยังไกลกว่า หยุดนี้ใกล้ นิพพานนัก พอหยุดได้เท่านั้น ถูกคำสั่งสอนของพระศาสดาแล้ว...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องหลักการเจริญภาวนาสมณวิปัสสนากรรมฐาน)

เมื่อใจเริ่มหยุด ความสุขก็จะเกิดขึ้น และเมื่อปฏิบัติต่อไปอย่างถูกวิธี ความสุขก็จะเพิ่มปริมาณมากขึ้น ตรงตามวาระพระบาลีว่า “นตถิ สนฺติปริ สุขิ สุขอื่นนอกจากหยุดจากนี้ ไม่มี”

หลวงปู่ท่านสอนให้ฝึกปฏิบัติสมาธิเบื้องต้นนี้ให้เชี่ยวชาญเสียก่อน ให้หยุดได้เสียก่อน ท่านบอกว่า “...ถ้าไม่หยุดจะถึงธรรมกายไม่ได้ ทำใจให้หยุดได้ก็เข้าถึง

ธรรมกายได้ ทุกคนต้องทำได้ ขอเพียงให้ทำจริงเป็นต้องได้
ทุกคน ถ้าทำไม่จริงละเป็นไม่ได้แน่ ที่ว่าทำจริงนั้น ก็คือ
จริงแค่ชีวิต ถึงเลือดเนื้อจะแห้งเหือดหมดไป จะเหลือแต่
กระดูกหนังช่วงมัน ถ้าไม่ได้เป็นไม่ลุกจากที่ ถ้าทุกคนทำ
จริงแค่นี้ละก็ ทำได้ทุกคน ตัวฉันเองนั้นถึงสองคราว คือ
เมื่อเริ่มปฏิบัติสมณวิปัสสนาใหม่ ๆ ได้เข้าที่ทำสมาธิตั้งใจว่า
ถ้าไม่ได้ก็ให้ตายเสียเถอะ นิ่งทำสมาธิอยู่ พอถึงกำหนดเข้า
ก็ทำได้ ไม่ตายสักที...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องหลักการเจริญภาวนาสมณวิปัสสนากรรมฐาน)

เมื่อลูกศิษย์เข้าถึงธรรมกายแล้ว หลวงปู่ท่านก็จะ
สอนธรรมะขั้นสูงให้ต่อไป ดังที่ท่านเคยให้โอวาทแก่
พระภิกษุสามเณรในพระอุโบสถไว้ว่า “พวกเธอพยายามให้
ได้ธรรมกายเสียก่อน แล้วฉันจะสอนต่อไปให้อีก ๒๐ ปี ก็
ยังไม่หมด”

ความอัศจรรย์ของ วิชาธรรมกาย

เรื่องราวความอัศจรรย์ของ
วิชาธรรมกาย ทั้งที่มีหลักฐาน
บันทึกไว้และที่เล่าขานสืบต่อกันมา
มีอยู่เป็นจำนวนมาก ซึ่งในที่นี่
ไม่สามารถรวบรวมไว้ได้ครบถ้วน
จึงขอยกมาเพียงบางตัวอย่างเท่านั้น

พระของขวัญวัดปากน้ำ

๔๔ พระของขวัญวัดปากน้ำเป็นพระผงที่หลวงปู่ทำขึ้นเพื่อบริจาคเป็นของขวัญแก่ผู้ที่ร่วมบุญสร้างโรงเรียนพระปริยัติธรรมกับท่าน ใครบริจาคปัจจัย ๒๕ บาทขึ้นไป จะได้พระ ๑ องค์ แม้บริจาคเป็นพันเป็นหมื่นบาท ก็ได้คนละ ๑ องค์ เหมือนกัน และต้องไปรับด้วยตนเองที่วัดปากน้ำ

พระของขวัญวัดปากน้ำมีชื่อเสียงโด่งดังมากในเรื่องของความศักดิ์สิทธิ์ ผู้ที่รับพระของขวัญไปต่างก็พบกับความศักดิ์สิทธิ์และอภินิหารต่าง ๆ นานา บางคนรับพระไปแล้วถูกลอตเตอรี่ก็มี บางคนทำมาค้าขึ้น ร่ำรวยจนตัวเองแปลกใจ บางคนประสบอุบัติเหตุร้ายแรง คนอื่น ๆ ที่ไปด้วยกันเสียชีวิตหมด แต่ผู้ที่มีพระของขวัญรอดมาได้เป็นอัศจรรย์

ในช่วงนั้นทหารไทยที่ไปรบที่ประเทศเกาหลี ก่อนไปก็มักจะพากันไปรับพระของขวัญจากหลวงปู่ที่วัดปากน้ำเพื่อนำไปคุ้มครองปกป้องรักษาให้อยู่รอดปลอดภัย

นายกูล ผ่องสุวรรณ ไวยาวัจกรวัดปากน้ำ กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “...ในตอนเย็น ๆ ข้าพเจ้ามักจะนั่งอยู่กับหลวงพ่อบุญทนายที่จะไปสงครามเกาหลีจะสวดมนต์รับพระของขวัญแทบทุกวัน หลวงพ่อบุญทนายประสิทธิ์ประสาทแล้ว ท่านก็จะบอกว่าไม่เป็นไรแล้ว กลับบ้านได้ คือหมายถึงไม่ตาย ...บางรายเขียนจดหมายมาเล่าถึงความศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ของพระของขวัญที่เขาประสบ เช่น เขาเล่าว่าขนาดออกไปทำภารกิจผจญกันแทบไม่เว้นแต่ละวัน ก็รอด มีชัยมาได้ทุกครั้ง...”

(จากบุคคลยุคต้นวิชา ๓)

หลังจากที่มีการแจกพระของขวัญและมีผู้คนประสบกับอภินิหารของพระของขวัญแล้ว ต่างก็เล่าขานกันไปแบบปากต่อปาก จนกระทั่งหนังสือพิมพ์เสนอข่าวเรื่องอภินิหารของพระของขวัญ ทำให้กิตติศัพท์พระของขวัญวัดปากน้ำยิ่งขจรขยายไปทั่ว ทำให้มหาชนหลั่งไหลไปรับพระกันมากมายราวกับที่วัดมีงานมหรสพ พระรุ่นแรกที่หลวงปู่สร้างขึ้นถึง ๘๔,๐๐๐ องค์ (เท่ากับจำนวนพระธรรมชั้นตรี) หมดยกอย่างรวดเร็วจนหลวงปู่ท่านจึงสร้างอีกสองรุ่น รุ่นละ ๘๔,๐๐๐ องค์ ซึ่งก็หมดยกอย่างรวดเร็วจนเช่นกัน

ไปนรกสวรรค์

(จากตามรอยธรรมกาย)

เรื่องนี้พระทิพย์ปริญญา (รูป กลัมพสุต) เปรียญ ๖ ประโยค อดีตผู้พิพากษาศาลอุทธรณ์ บันทึกลงไว้เมื่อวันที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๘๙ ว่า ท่านมีโอกาสพบกับ หลวงจบกระบวนยุทธ หลวงจบฯ เล่าให้พระทิพย์ปริญญา ฟังว่า หลวงจบฯ กับภรรยาไปขอให้หลวงปู่พาไปพบพ่อตา ที่ถึงแก่กรรมไปแล้ว

๔๖

หลวงปู่สั่งให้แม่ชีมานั่งสมาธิ เวลาผ่านไปสักครู แม่ชีลืมตาขึ้นและบอกว่าตนมาจากชั้นยามา หลวงปู่ถามว่า ทำบุญอะไรจึงได้ขึ้นสวรรค์ แม่ชีตอบว่าสร้างโบสถ์ หลวงจบฯ ชักตะลึงเพราะพ่อตาได้สร้างโบสถ์ไว้จริง ๆ หลวงปู่ชักต่อไปอีกว่า มีลูกกี่คน แม่ชีตอบลูกหมดทั้งลูกหญิงลูกชาย หลวงปู่ชี้ไปทางหลวงจบฯ แล้วถามว่านี่ใคร แม่ชีพูดว่า นี่ยายแถมไซ้ไหม นี่นางเครือไซ้ไหม ทั้งคู่รับว่าใช่ ในที่สุดทั้งหลวงจบฯ และภรรยาก็ร้องไห้เพราะคิดถึงบิดา ความจริงแม่ชีไม่รู้จักชื่อเดิมของหลวงจบฯ หลวงปู่ก็ไม่รู้จัก นำแปลกที่พูดถูก

เห็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยตาเนื้อ

(จากตามรอยธรรมกาย)

เรื่องนี้มีอยู่ในบันทึกของพระเทพปริญาเช่นกัน ท่านบันทึกไว้ว่า “...เมื่อวันวิสาขบูชานี้ มีคนโง่กันมากกว่า เวลาเวียนเทียนที่วัดปากน้ำมีคนเห็นเป็นรูปพระปฎิมากร ลอยอยู่ ...”

แม่ชีทวีพร เลียบประเสริฐ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็กล่าวไว้ในหนังสือบุคคลยุคต้นวิชาว่า “...วัดปากน้ำสมัย หลวงพ่อท่านมีชีวิตอยู่ มีเรื่องอัศจรรย์เกิดขึ้นเยอะมาก มีคนเห็นพระพุทธรูปลอยอยู่บนฟ้า มีมาให้เห็นหลายองค์ ดูไปดูไป ก็เลือนหายไป มีเหตุการณ์ประหลาด มีเสียงน้ำไหล แล้วก็ได้ยินเสียงสวด...”

สำหรับเรื่องนี้ หลวงปู่ท่านเคยกล่าวไว้ว่า “ธรรมกายนี้วัดปากน้ำได้ค้นพบตัวจริงแล้ว จะไปนรกได้ ไปสวรรค์ได้ ไปนิพพานได้ อาราธนาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่อยู่ในพระนิพพานมาให้มนุษย์เห็นที่วัดปากน้ำนี้มากมาย ในวันมาฆบูชาและวิสาขบูชา ให้ปรากฏเห็นจริงจังกั่นอย่างนั้น”

ยิ่งกว่าตาเห็น

(จากสมเด็จพระเจ้าเล้าเรื่องหลวงพ่อดำวัดปากน้ำ)

สมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ (ปุ่น ปุณฺณสิริมหาเถระ) สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ ๑๗ หรือที่เรียกกันว่า “สมเด็จพระเจ้า” ทรงบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับหลวงปู่ไว้อย่างละเอียด

๔๘ ครั้งหนึ่ง สมเด็จพระเจ้าไปฉันเพลที่วัดปากน้ำ วันนั้นมีพ่อค้าคนหนึ่งถามหลวงปู่ต่อหน้าคนจำนวนมากว่า “วันนี้จะมีผู้บริจาคสร้างกุฏิเพื่อเจริญพระกัมมัฏฐานบ้างไหมขอรับ” ขณะนั้นสมเด็จพระเจ้ารู้สึกโกรธผู้ถามและหนักใจแทนหลวงปู่มาก แต่หลวงปู่ท่านยิ้มแย้ม หลับตาสัก ๕ นาทีแล้วตอบว่า “มี” ผู้ถามยังถามย้ำอีกว่าก็หลัง หลวงปู่ตอบว่า “๒-๓ หลัง” สมเด็จพระเจ้าท่านหนักใจมาก ท่านคิดว่าทำไมหลวงปู่ถึงได้ตอบคำถามแบบหมิ่นเหม่ต่ออันตรายเช่นนั้น ถ้าไม่มีใครมาบริจาคจะทำอย่างไร

ต่อมาเมื่อบาสิกบาสิกกลุ่มหนึ่งเข้าไปกราบหลวงปู่ และบอกว่ามีศรัทธาจะสร้างกุฏิเล็ก ๆ สัก ๒-๓ หลัง เมื่อพ่อค้าผู้ถามเห็นเหตุการณ์นี้ ก็กระโดดเข้าไปกราบที่ตักหลวงปู่เลย แล้วพูดว่า “ยิ่งกว่าตาเห็น”

หลังจากนั้น สมเด็จพระเจ้ายังได้ไปสนทนาสอบถาม

ผู้บริจาคกลุ่มนั้นว่า “นัดกับหลวงพ่อไว้หรือเปล่า” คนกลุ่มนั้นบอกว่า “ไม่ได้นัด” และบอกต่อไปว่า ขณะที่พวกเขาเดินมาในวัด เห็นกุฏิเล็ก ๆ สวยดี ก็เลยอยากจะสร้างบ้าง จึงปรึกษากับพวกพ้องที่เพิ่งมาพบกันในวันนั้นว่าจะถวายปัจจัยให้หลวงปู่สร้างกุฏิ

จะได้เป็นใหญ่ในหมู่สงฆ์

(จากสมเด็จเจ้าเล้าเรื่องหลวงพ่อดปากน้ำ)

๔๙

หหลวงปู่เคยพยากรณ์สมเด็จเจ้าเล้า เมื่อครั้งที่ท่านยังดำรงสมณศักดิ์ที่พระธรรมดิลกฯ จะได้เป็นใหญ่ในหมู่สงฆ์ แต่ไม่มีใครเชื่อ เพราะมีพระมหาเถระรูปอื่นที่ควรจะได้เป็นพระสังฆราชก่อนสมเด็จเจ้าเล้าตามลำดับสมณศักดิ์ แต่ใน พ.ศ. ๒๕๑๕ หลังจากที่หลวงปู่มรณภาพไปแล้ว ๑๓ ปี สมเด็จเจ้าเล้าก็ได้เป็นพระสังฆราชจริง ๆ ตรงตามคำพยากรณ์ของหลวงปู่ ไม่ผิดเพี้ยนเลย

เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๑๕ สมเด็จเจ้าเล้าเสด็จไปถวายเครื่องสักการบูชาแด่หลวงปู่ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านประธานพระโอวาทว่า “ที่มาวันนี้ ก็เพื่อจะมาถวาย

สักการะหลวงพ่อด้วยความตั้งใจของหลวงพ่อด้ายเคยพูดไว้อย่างไร และความตั้งใจของหลวงพ่อนั้น ก็ปรากฏตามทีหลวงพ่อด้ายพยากรณ์ ซึ่งขณะนี้ก็ได้เป็นพระผู้ใหญ่มากที่สุดในคณะสงฆ์สมความปรารถนาของหลวงพ่อด้ายแล้ว จึงได้นำสักการะมาถวายหลวงพ่อด้ายเป็นกรณีพิเศษแปลกกว่าปีก่อน ๆ นั้น”

องค์นี้แหละ จะได้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ

๕๐

นอกจากพยากรณ์ว่า สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวมหาวชิราลงกรณจะได้เป็นพระสังฆราชแล้ว หลวงปู่ท่านยังพยากรณ์อนาคตของสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ ซึ่งขณะนั้นยังเป็นสามเณรอยู่ว่า “องค์นี้แหละจะได้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำองค์ต่อไป” และเมื่อครั้งที่คณะศิษย์รวมทุนกันสร้างกุฏิใหม่ (ตึกมงคลจันทสร) ถวายหลวงปู่ แทนกุฏิหลังเก่าที่เก่าทรุดโทรมมาก ท่านก็มักจะออกมาดูการก่อสร้างเสมอ ๆ และพูดว่า “ตึกหลังนี้สร้างให้ช่วงเขาอยู่”

ในเวลาต่อมาตึกหลังนี้ก็เป็นกุฏิของสมเด็จพระ-
มหารัชมังคลาจารย์ (ช่วง วรปุญโญ) เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ องค์กรปัจจุบันจริง ๆ

หุทิพย์ ตาทิพย์

(จากที่ระลึกงานมฤตดาถลองพดยศพพระครูสัญญาบัตรชั้นโท
พระครูมงคลพัฒนคุณ เจ้าอาวาสวัดโบสถ์บน)

นายสมจิตร ฉำรค์มี อดีตสามเณรวัดปากน้ำ เล่าว่า
เมื่อครั้งเป็นสามเณรอยู่ที่วัดปากน้ำ เคยได้ยินหลวงปู่พูด
ว่า “ต่อไปยุคเอ็งจะได้เห็นปราสาท ๓ ถดู หม้อดินต่อไป
จะไม่ต้องหุง มีหม้อทิพย์ มีหุทิพย์ ตาทิพย์” แต่นายสมจิตร
หัวเราะ เพราะไม่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ ต่อมาในปัจจุบันนี้
มีคอนโดฯ ดิตแอร์ จะทำให้ร้อนก็ได้ หนาวก็ได้ มีหม้อ
หุงข้าวเปิดปุ๊บติดปั๊บ มีโทรทัศน์อยากดูอะไรก็เปิดดูได้
ถ่ายทอดสดก็มี เหมือนมีตาทิพย์ ส่วนหุทิพย์ที่ท่านว่า
ก็คือโทรศัพท์ ที่ช่วยให้คนที่อยู่ห่างไกลกันติดต่อพูดคุย
กันได้

รักษาโรค

นอกจากเรื่องความมหัศจรรย์ต่าง ๆ แล้ว หลวงปู่ยังใช้วิชาธรรมกายรักษาโรคอีกด้วย ท่านทดลองให้เห็นว่า วิชาธรรมกายสามารถเป็นที่พึ่งของมนุษย์ได้จริง ๆ โดยนำผู้ป่วยหนัก ๒ คน คนหนึ่งเป็นโรคเรื้อน อีกคนเป็นวัณโรค ท่านให้ ๒ คนนี้ นั่งสมาธิ แล้วท่านก็ใช้วิชาธรรมกายช่วยแก้โรคให้ จนกระทั่งผู้ป่วยหายจากโรคภัย และยังเข้าถึงธรรมกายอีกด้วย

๕๒

ผู้ป่วยที่ไปรักษาโรคที่วัดปากน้ำ จะต้องเขียนอาการของโรค ชื่อ ที่อยู่ อายุ วัน เดือน ปีเกิด ใส่ไว้ในกล่อง จากนั้นหลวงปู่ก็สั่งให้ผู้ที่ได้ธรรมกายช่วยกันแก้โรคให้ คนที่มารักษาต้องนั่งสมาธิด้วย เพื่อให้กระแสจิตเชื่อมถึงกัน การรักษาจึงจะได้ผล ซึ่งปรากฏว่ามีผู้ป่วยที่หายจากโรคเป็นจำนวนมาก ที่บรรเทาเพียงครั้งคราวก็มี ซึ่งหลวงปู่ท่านบอกว่า “ไม่หายก็ไม่ใช่ไร อย่างน้อยคนเจ็บก็มีโอกาสรู้จักวิธีปฏิบัติธรรม”

กิตติศัพท์ที่หลวงปู่สามารถรักษาโรคหายแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว ทำให้มีคนสนใจวิชาธรรมกาย และเดินทางไปขอพึ่งบารมีท่านมากขึ้นเรื่อย ๆ

ความทุกข์ของผู้คนที่ไปขอพึ่งบารมีหลวงปู่ นั้น มีตั้งแต่เรื่องเกิดจนไปถึงเรื่องตาย เช่น ใครยังไม่มีบุตร ก็ไปขอความเมตตาจากท่าน ให้ช่วยใช้วิชาธรรมกายเลือกคนดี ๆ มาเกิด ใครมีลูกหลานไข้โรค ก็มาขอให้ท่าน ใครมีลูกหลานไม่ฉลาด ก็มาขอบารมีให้ท่านช่วย ใครมีญาติตาย ก็มาขอให้ดูว่าไปอยู่ที่ไหน จะต้องทำบุญอะไรให้จึงจะสมควร

หลวงปู่ท่านเมตตาช่วยเหลือผู้ทุกข์ยากโดยไม่เลือกหน้า และไม่หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ อีกทั้งยังสอนให้ผู้ที่ได้วิชาธรรมกายช่วยเหลือคนโดยไม่หวังลาภสักการะ เพราะท่านถือว่า เป็นหน้าที่ของผู้ที่ได้ธรรมกายทุกคน ที่จะต้องช่วยแก้ไขความทุกข์ยากเดือดร้อนของคนที่มาขอความช่วยเหลือ และให้ต้อนรับพวกเขาด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส และไม่ให้เห็นอาการเบื่อหน่าย

พระพุทธศาสนาขจรขจาย

หลวงปู่เคยพูดถึงความสำคัญของ
“ธรรมกาย” อยู่เสมอ ๆ ว่า

“...อานาฬารมณกายเปรียบประหนึ่ง
ปุ๋ยที่บำรุงต้นไม้ให้เจริญงอกงาม การปลูก
ต้นไม้ให้ได้ดอกผลตามที่เรต้องการนั้น
เราจะปลูกโดยไม่รดน้ำพรวนดินและใส่ปุ๋ยนั้น
ไม่ได้ เพราะต้นไม้จะไม่งอกงามให้ดอกผล
ตามที่เรต้องการ ชีวิตมนุษย์ก็เช่นกัน ถ้า
อยากให้เจริญรุ่งเรืองก็ต้องทำตนให้เข้าถึง
ธรรมกาย ต้นไม้ก็ต้องใส่ปุ๋ย ชีวิตคนเราก็ต้อง
ใส่ปุ๋ย...”

ด้วยเหตุนี้ การเผยแผ่วิชชาธรรมกาย
จึงเป็นสิ่งที่หลวงปู่ให้ความสำคัญอย่างยิ่ง

สอนธรรมปฏิบัติด้วยตนเอง

หลวงปู่เปิดสอนธรรมปฏิบัติแก่พระภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา รวมทั้งประชาชนทั่วไปอย่างจริงจัง และเนื่องจากท่านมีความชำนาญทั้งภาคปฏิบัติและปริยัติ คือ รู้แจ้งเห็นจริงในธรรมด้วยตนเองอย่างแจ่มชัด และรู้พระบาลีแตกฉานในระดับที่สามารถแปลคัมภีร์มูลกัจจายน์ ได้หมดทุกตัวอักษร ดังนั้นขณะสอนธรรมปฏิบัติท่านจึงนำความรู้พระบาลีมาใช้ในการสอนด้วย โดยเริ่มต้นยกพระบาลีพุทธพจน์ขึ้นแสดงก่อน แล้วแปลและขยายความพระบาลี ชี้แนวปฏิบัติภาวนาไปตามลำดับขั้นตอน จนกระทั่งทำให้จิตผู้ฟังเป็นสมาธิ น้อมใจไปตามคำเทศน์สอนของท่านได้ จากนั้นท่านก็จะบอกลำดับผลของภาวนาหรือผลการปฏิบัติธรรมในตัวที่จะเกิดขึ้นตามลำดับขั้นตอนไว้ล่วงหน้า ตั้งแต่ผลที่เกิดในกายมนุษย์จนกระทั่งกายธรรมอรหัตต์ หมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ เป็นผลการปฏิบัติภาวนาในตัวที่พิสูจน์ได้ว่าการตรัสรู้ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีจริง มนุษย์ธรรมดาสามารถหมดกิเลสเป็นพระอรหันต์ได้จริง ผู้เรียนมีหน้าที่กำหนดใจตามที่ท่านบอก ส่วนใครจะมีผลการปฏิบัติธรรมถึงขั้นไหน ย่อมรู้ได้ด้วยตนเอง

เนื่องจากบทเทศน์สอนของหลวงปู่เพียบพร้อม
สมบูรณ์ทั้งด้านปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ผู้ที่เคยไปเรียนการ
ทำสมาธิภาวนากับท่าน จึงต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ไม่
ว่าหลวงปู่จะเทศน์ก็ครั้งหรือก็เรื่องก็ตาม ท่านสามารถ
เชื่อมโยงจากภาคปริยัติเข้าสู่ภาคปฏิบัติ จากภาคปฏิบัติ
เข้าสู่ภาคปฏิเวธ และจากภาคปฏิเวธสู่ภาคเทศนาได้อย่าง
น่าอัศจรรย์ จึงทำให้ผู้เรียนได้รับผลดีของการปฏิบัติเป็น
จำนวนมาก รวมแล้วเป็นเรือนแสน

กิตติศัพท์ในด้านการสอนภาวนาของท่านโด่งดัง
ข้ามทวีปไปยังหลาย ๆ ประเทศในยุโรป เป็นเหตุให้
พระพุทธรูปศาสนาขจรขยายกว้างไกลออกไปอย่างไม่เคย
ปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์ของวงการคณะสงฆ์ไทย
จนกระทั่งมีชาวต่างชาติบางคนเดินทางมาบวชกับท่านถึง
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เลยทีเดียว

อย่างไรก็ตาม เมื่อวิชาธรรมกายแพร่หลายออกไป
ก็มีผู้วิพากษ์วิจารณ์กันไปต่าง ๆ นานา ในสมัยนั้น คำว่า
“ธรรมกาย” ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย เพราะวิชาธรรม-
กายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่หลวงปู่ค้นพบนั้น มิได้มี
ผู้สอนมานานเกือบ ๒,๐๐๐ ปี ผู้ที่ไม่รู้จักจึงยกเอาคำนี้
ขึ้นมาเสียดสี โจมตี หวังให้ผู้สนใจวิชาธรรมกายคลาย

ความศรัทธา แต่หลวงปู่ท่านไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ เพียงแต่พูดว่า “นำสงสาร พูดไปอย่างไรภูมิ ไม่มีที่มาเขาจะบัญญัติขึ้นได้อย่างไร เป็นถ้อยคำของคนเซอะ”

คราวหนึ่งท่านพูดกับสมเด็จพระวันรัต วัดพระเชตุพนฯ เกี่ยวกับการถูกโจมตีเรื่องธรรมกายว่า “คนเช่นเราไม่ใช่ไร้ปัญญา ชั่วก็รู้ ดีก็เห็น เราจะฆ่าตัวเองเพราะความปรารถนาทำไม ที่เขาพูดหาว่าเราอย่างนั้น บางคนคงจะไม่รู้จักคำว่า ‘ธรรมกาย’ มีอยู่ที่ไหน หมายถึงใคร เขาอาศัยความไม่รู้มาว่าเราผู้ตั้งใจปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ เมื่อผู้ไม่รู้มาติเตียนเรา ความไม่รู้ของเขาจะลบล้างสังขารของพระพุทธศาสนาได้อย่างไร ถ้าจะกลบก็กลบได้เพียงชั่วคราว ไม่ช้าดวงแก้วของพระพุทธศาสนาก็จะเปล่งรัศมีให้ผู้มีปัญญาเห็นด้วยสายตาของตนเอง การที่เขานำไปพูดเช่นนั้นเป็นผลแห่งการปฏิบัติที่เราได้กระทำกันอยู่ แสดงให้เห็นว่าคณะวัดปากน้ำไม่ได้กินแล้วนอน เป็นสำนักที่เคร่งในการปฏิบัติธรรม การที่เขานำไปพูดเช่นนั้น เท่ากับเอาสำนักไปเผยแพร่ ดีเสียว่าการโฆษณาทางหนังสือพิมพ์ เพราะการที่เขานำไปพูดนั้น เป็นการกระทำของผู้พูดเอง เราไม่ได้จ้างไม่ได้วานใคร เมื่อพูดทางไม่ดีได้ ก็ต้องมีคนพูดทางดีได้เหมือนกัน ธรรมะจะต้องชนะอธรรมเสมอ เราไม่เดือดร้อนใจเพราะธรรมกายของพระพุทธศาสนาเป็นของแท้ ไม่ใช่

ของแก้หรือของเทียม ธรรมกายจะปรากฏเป็นความจริง
แก่ผู้เข้าถึงธรรม เรื่องอย่างนี้เราไม่หวั่น เราเชื่อในคุณ
พระพุทธรูปศาสนา”

(จากชีวประวัติของพระมงคลเทพมุนี หลวงพ่อวัดปากน้ำ และอานาภาพธรรมกาย)

ส่งลูกศิษย์ออกเผยแผ่

นอกจากสอนธรรมปฏิบัติด้วยตนเองแล้ว หลวงปู่
ยังส่งพระภิกษุสามเณร และแม่ชี ที่มีความสามารถออกไป
เผยแผ่วิชชาธรรมกายทั้งในจังหวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศไทย
และในต่างประเทศ

ในประเทศไทย ศิษย์ของท่านประสบความสำเร็จ
ในการเผยแผ่เป็นอย่างยิ่ง คือสามารถสร้างความศรัทธา
เลื่อมใสแก่ประชาชน ทำให้พระภิกษุ สามเณร และ
ฆราวาสจากจังหวัดต่าง ๆ มีศรัทธาเดินทางไปปฏิบัติธรรม
ขึ้นสูงเพิ่มเติมที่วัดปากน้ำเป็นจำนวนมาก และยังสามารถ
สร้างวัดได้หลายวัด เช่น วัดเกษมจิตตาราม จังหวัด
อุตรดิตถ์ วัดปากน้ำเทพาราม อำเภอบางบาล จังหวัด
สงขลา วัดเขาพระ อำเภอเขาย้อย จังหวัดเพชรบุรี เป็นต้น

แม้ในต่างประเทศ ท่านก็ส่งพระภิกษุชาวอังกฤษ กปิลทโธม ภิกุขุ หรือศาสตราจารย์วิลเลียม ออกัสต์ เพอร์เฟิสต์ (Dr. William August Purfurst) อดีตอาจารย์มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในลอนดอน และพระภิกษุชาวญี่ปุ่น ที่มาบวชที่วัดปากน้ำ และได้ศึกษาวิชาธรรมกายแล้ว กลับไปเผยแผ่พระพุทธศาสนาในทวีปยุโรปและประเทศ ญี่ปุ่นตามลำดับ

ในปี พ.ศ. ๒๔๘๘ กปิลทโธม ภิกุขุ เดินทางกลับมาวัดปากน้ำอีกครั้งหนึ่ง และนำสามเณรชาวอังกฤษ ๓ รูป ซึ่งบรรพชาเป็นสามเณรมาแล้วจากประเทศอังกฤษ มาศึกษาวิชาธรรมกายกับหลวงปู่ ซึ่งหลวงปู่ท่านก็เมตตาอุปสมบทให้ทั้ง ๓ รูป รวมพระภิกษุชาวยุโรปที่จำพรรษาอยู่ที่วัดปากน้ำสมัยนั้น ๔ รูป

แม้การเผยแผ่คำสอนในยุคนั้นจะเป็นไปได้อย่างเชื่องช้ากว่าปัจจุบัน เพราะการคมนาคมและการสื่อสารยังไม่เจริญก้าวหน้า แต่ก็มีผู้ปฏิบัติธรรมเข้าถึงพระธรรมกาย เข้าถึงกายต่าง ๆ และเข้าถึงดวงปฐมมรรคเป็นจำนวนมาก และบุคคลเหล่านี้ได้มาลงชื่อในสมุดที่หลวงปู่ให้จัดไว้ที่วัดปากน้ำ เพื่อเป็นหลักฐานและสักขีพยานในการเข้าถึงธรรม

หนึ่งในลักชีพยาน

บุคคลที่จะกล่าวถึงท่านนี้
เป็นหนึ่งในลักชีพยานแห่งการเข้าถึง
ธรรมของหลวงปู่ ท่านได้บันทึก
เรื่องราวลงในหนังสืออนุสรณ์
วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เมื่อปี พ.ศ.
๒๔๙๗ เล่าเรื่องราวเกี่ยวกับผลการ
ปฏิบัติธรรมของท่านในวันบรรพชา
อุปสมบท ที่พระอุโบสถวัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ ไว้อย่างน่าสนใจ

ขนติโก ภิกขุ เป็นศิษย์ท่านหนึ่งของหลวงปู่ที่มี
ประสบการณ์รู้เห็นหนทางพระนิพพาน โดยมีจุดเริ่มต้นใน
วันอุปสมบท ณ พระอุโบสถวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

ในขณะที่ท่านกำลังคุกเข่าประนมมือรอลหลวงปู่เอา
อังสะออกมาสวมให้ แล้วจะได้ออกไปครองผ้า นั้น หลวงปู่
กล่าวขึ้นว่า “เธอจำได้ไหม ผมที่โกนเมื่อก่อนจะเข้ามาขอ
บรรพชานะ เคยหยิบจับขึ้นดูบ้างหรือเปล่า”

เมื่อท่านตอบว่าจำได้ หลวงปู่ก็ให้ท่านหลับตาน้อม
เอาปอยผมนั้นมาไว้ตรงกลางกาย แล้วให้เอาความคิด
ความนึก และความจำ ไปจดไว้ที่ตรงกลางก้นนั้น ตอนนั้น
ท่านสงสัยว่าหลวงปู่ต้องการอะไรหนอ และคิดว่า นิ่ง
หลับตาอยู่อย่างนี้ จะเห็นอะไรได้ แถมท่านั่งคุกเข่าก็ทำให้
ท่านเมื่อยเอาการ

“เห็นแล้วหรือยัง” หลวงปู่ถาม ท่านตอบว่า “ยัง
ไม่เห็นอะไรเลยครับ” หลวงปู่สั่งต่อไปว่า “ทำใจของเราให้
หยุด ให้นิ่ง คตินึกเอาผมของเราให้เกิด ให้เห็น อยู่ตรง
กลางก้น (กลางกาย) ซี พยายามนึก แล้วดูให้ดีจะได้เห็น”

ขนติโก ภิกขุ เล่าว่า “นั่งมานานเท่าใดไม่รู้ตัว
ปฏิบัติตามคำสั่งของท่านเรื่อย ๆ ไป ทำจิตมิให้
วอกแวก...โอ! ท่านที่เคารพทั้งหลาย เป็นที่น่าประหลาด

น่าประหลาดจริง ๆ ข้าพเจ้าได้เริ่มเห็นสิ่งหนึ่งปรากฏขึ้นใน
ความมืดนั้นแล้วอย่างเลื่อนรางเต็มที แต่แล้วสิ่งนั้น
ก็ค่อย ๆ ชัดเจนขึ้น ๆ โดยลำดับ ชัดขึ้นจนสังเกตเห็นได้
เหมือนกับการลืมตาเห็นเลยทีเดียว อะไรหรือ เห็นอะไร
ปอยผมนะซีท่าน ปอยผมของข้าพเจ้าเอง ปอยผมที่ข้าพเจ้า
ได้หยิบดู เมื่อทำการโกนศีรษะก่อนเข้ามาบรรพชานั่นเอง
ช่างเป็นการน่าประหลาดอะไรเช่นนั้น ข้าพเจ้ารู้สึกตื่นเต้น
อย่างบอกความรู้สึกไม่ถูกว่าเป็นอย่างไร”

ด้วยความตื่นเต้นนี้เอง ทำให้ขนิติโก ภิกขุ รีบกราบ
เรียนหลวงปู่ว่า “เห็นแล้ว เห็นแล้วครับผม” นอกจากนี้
ท่านยังคิดว่า คราวนี้หลวงปู่คงจะให้ท่านออกไปครองผ้าได้
แล้ว แต่เหตุการณ์ไม่เป็นดังที่คิด เพราะหลวงปู่สั่งให้ท่าน
ดูว่าปลายผมชี้ไปทางไหน แล้วให้ดูปอยผมต่อไป ต่อมา
ท่านรู้สึกว้าว ตัวเริ่มเบาหวิว ๆ ใจรู้สึกสบายจริง ๆ สบายจน
ไม่รู้จะสรรหาคำพูดใดมาพรรณนาได้ ทันใดนั้นปอยผมสีดำ
ก็ค่อย ๆ เลื่อนหายไป ค่อย ๆ เห็นวงกลมมีแสงเรือง ๆ ขึ้น
มาแทนที่ ต่อมาวงกลมวงนี้กลายเป็นดวงใสคล้ายดวงแก้ว
สุกสว่างดังดวงจันทร์ ความเมื่อยขบต่าง ๆ ที่มีอยู่ไม่ทราบ
ว่าหายไปได้อย่างไร

หลวงปู่ถามว่า “ได้เห็นอะไรอีกไหม” ท่านตอบว่า

“เห็นแสงสว่างเป็นดวงกลมขนาดเท่าลูกมะนาวเป็อง ๆ
ครับผม”

หลวงปู่บอกว่า “เออละ วันนี้พอกันที เธอจงจดจำ
ดวงที่เธอเห็นนี้ไว้ให้ดี หลับตาให้เห็น ลืมตาให้เห็น ไม่
ว่าเวลาใด ๆ ให้เห็นอยู่เสมอ ๆ อย่าให้สูญไปเสีย” ท่านสั่ง
ขณะนั้นประกายตาของท่านแจ่มใสด้วยความพอใจ และ
กล่าวว่า

“ดวงใส่นั้นแหละเป็นจุดต้นทางนำเราไปสู่พระ-
นิพพานละ เป็นทางไปของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา
เป็นทางถูกทางตรงทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น จดจำไว้
ให้ดี อย่าให้ดับเสียได้น้า” จากนั้นหลวงปู่จึงชักเอาอังสะ
มาสวมศีรษะให้ท่าน แล้วให้ออกไปห่มผ้าหลังพระอุโบสถ

เมื่อท่านเหลือบตาดูนาฬิกา จึงทราบว่าท่านมานั่ง
อยู่ท่ามกลางหมู่สงฆ์มานานถึงหนึ่งชั่วโมงครึ่ง ท่านรู้สึกตื้นตัน
ใจเมื่อคิดว่าหลวงปู่ให้เกียรติชี้แนวทางพระนิพพานแก่
ท่านถึงขนาดนี้เชียวยหรือ หลวงปู่ผู้มีวัยชราแล้ว รวมทั้งหมู่สงฆ์
ตลอดจนญาติมิตร ต้องมานั่งรอท่านจนเหน็ดเหนื่อย
เมื่อยล้าไปตาม ๆ กัน แต่หลวงปู่มิได้พะวงเรื่องอื่นใด
ต้องการเพียงให้ท่านได้เห็นหนทางไปสู่พระนิพพานเท่านั้น
ระยะเวลาเพียงสั้น ๆ ในการบวชของชนติโก ภิกขุ

สะท้อนให้เห็นคุณธรรมและความสามารถหลายประการ
ของหลวงปู่ เป็นต้นว่า ท่านมีความรักในการเผยแผ่วิชชา
ธรรมกายมาก มีความอดทน มีความเมตตากรุณาต่อศิษย์
มีวิญญานของความเป็นครูที่แท้จริง มีความสามารถและ
ศิลปะในการสอน รวมทั้งสามารถหยั่งรู้กำลังบุญบารมีของ
ศิษย์ว่ามีความพร้อมมากน้อยแค่ไหนที่จะบรรลุธรรม

ขณติโก ภิกขุ มีความสุขและปีติภาคภูมิใจเป็นอย่าง
ยิ่งที่มีหลวงปู่เป็นพระอุปัชฌาย์ ทำให้ท่านรู้วิธีทำใจหยุดใจ
นิ่ง ได้รู้จักหนทางพระนิพพาน และได้เป็นหนึ่งในสัทธิ
พยานในการเข้าถึงธรรมของหลวงปู่

วิสุทธิวาจา

นอกจากการสั่งสอนลูกศิษย์และญาติโยมให้รักการทำสมาธิภาวนาแล้ว หลวงปู่ท่านยังเมตตาสั่งสอนพระภิกษุสามเณรให้สังวรในศีลและปฏิบัติตามพุทธวจนอย่างเคร่งครัด และสั่งสอนอุบาสก อุบาสิกา และญาติโยม ให้เป็นคนดี ให้อยู่ในศีลในธรรม เพื่อให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข และยังสอนให้รู้จักสร้างบุญ สร้างบารมี สะสมไว้เพื่อประโยชน์ในภพชาติเบื้องหน้าอีกด้วย ดังปรากฏอยู่ในพระธรรมเทศนาบางตอนของท่าน

“...ภิกษุบริโภควัฒนด้วยความเป็นหนี้ จะต้องตายไป
เป็นวัวให้เขาขี่ เป็นควายให้เขาขี่ เป็นม้าให้เขาขี่ เป็นช้าง
ให้เขาขี่ สูงขึ้นไปกว่านั้น ไกลไปกว่านั้น ตายไปเป็นบ่าว
เป็นทาสเขา เป็นมนุษย์มาเป็นบ่าวเป็นทาสเขา มาเป็น
คนใช้เขา เขาไม่ยากใช้ก็อยากให้ใช้นัก ไปทำอาสาเขาเฉย
เท่านั้นแหละ เพราะเป็นหนี้เขาแล้ว บริโภควัฒนด้วยความเป็น
หนี้เขาแล้ว...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องหิริโอตตปละ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗)

๖๘

“...พวกที่ไม่สำรวม เห็นอารมณ์งาม ไม่รู้จักประมาณ
ในการใช้สอย ไม่มีศรัทธา เป็นคนเกียจคร้าน พวกเหล่านี้
เป็นลูกศิษย์ของพญามารทั้งนั้น ไม่ใช่ลูกศิษย์ของพระ...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังวรคาถา ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗)

“...ศาสนาพุทธนี้อยู่ได้ด้วยการให้ ถ้าเลิกให้เสียสัก
เดือนเดียว ข้าวปลาอาหารไม่ให้อันละ หยุตกันหมดทั้ง
ประเทศ ทุกบ้านทุกเรือนไม่ให้อันละ ศาสนาดับ พระณรสีก
หมด หายหมดไม่เหลือเลย ...ถ้าปราศจากการให้อย่างนี้แล้ว
เจริญรุ่งเรืองอยู่ไม่ได้ เมื่อให้ความเจริญแก่พระพุทธานุศาสน์
แล้ว ความเจริญก็หันเข้าสู่ตัว...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังคหวัตถุ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๖)

“...ศีลทั้ง ๕ ลิกขาบท สุราเป็นชีวิตที่เดียวหนา ถ้า
เลิกสุราไม่ได้ละก็ มารักษาศีลมันลำบากนักละ...ถ้าว่างสุรา
เสียลิกขาบทเดียวเท่านั้นแหละ อีก ๔ ลิกขาบท รักษาอยู่
ไม่ได้ สลายหมด ล้มละลายหมด...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องศีลเบื่องต่ำและศีลเบื่องสูง ๒๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๗)

“...ถ้าว่าหัดวาจาไฟเราะเสียในชาตินี้ ชาติต่อ ๆ ไป
วาจาของตนศักดิ์สิทธิ์ จะพูดอะไรสำเร็จกิจหมดทุกอย่าง
ถ้าใช้วาจาหยาบก็เท่ากับวาจาจบตัวเอง ในชาตินี้ก็ดี
วาจาหมดอำนาจหมดสิทธิ์ ไม่มีอำนาจอะไร พูดไปก็เท่ากับ
ไม่ได้พูด พูดอะไรเป็นไม่สำเร็จ เพราะวาจาของตน ไม่ได้
บำเพ็ญกุศลทางวาจาไว้ ถ้าบำเพ็ญกุศลทางวาจาไว้แล้ว
กล่าววาจาใด วาจาศักดิ์สิทธิ์...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังคหวัตถุ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๗)

“...ไม่รู้จักบริโภคโภชนาหาร ถึงกับเป็นหนี้เป็นข้า
เป็นบ่าวเขาเขี้ยวหนา ไม่รู้จักบริโภคในโภชนาหารนะ คือ
ไม่รู้จักประมาณใช้สอย หาเงินเท่าไรก็ใช้ไม่พอ หาเงิน
เท่าไรก็หมด...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังวรคาถา ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๔๗)

“...ตัวของตัวเองรักความบริสุทธิ์ ก็ทำความบริสุทธิ์ของตัวเองได้ ตัวเองรักความบริสุทธิ์แต่ไม่ทำบริสุทธิ์ใส่ตัว ก็บริสุทธิ์ไม่ได้ ไม่ทำบริสุทธิ์ใส่ตัวก็ชื่อว่าไม่รักตัว ...เหมือนเรามีผ้าที่สะอาด เอาของโสโครกมาประพรมเสีย ผ้านั้นเป็นอย่างไรบ้าง ผ้าที่สะอาดนั้นก็ดูไม่ได้...คนที่ดี ๆ แท้ ๆ ไปประพฤติชั่วเข้าเป็นอย่างไร ก็เหมือนผ้าเปื้อนสกปรกนั้นแหละ ใช้ไม่ได้ดูเหมือนกัน ต้องรักษาความสะอาดนั้นไว้...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังขการียาคาถา ๒๓ กรกฎาคม ๒๕๙๗)

๕๖๐

“...สิ่งทั้งหลายนั้นเมื่อเรารักษาอยู่ เมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ เป็นอยู่ ก็เป็นของเราอยู่ แต่พอแตกกายทำลายขันธเท่านั้น สมบัติเหล่านั้นไม่ใช่ของเราเสียแล้ว กลายเป็นของคนอื่นเสียแล้ว ไม่ใช่ของเราจริง ๆ ในมนุษยโลกเราผ่านไปผ่านมาเท่านั้นเอง ไม่ใช่เป็นบ้านเมืองของเรา ไม่เป็นถิ่นทำเลที่เราอยู่ เป็นทำเลที่สร้างบารมี มาบำเพ็ญทาน ศีล เนกขัมม ปัญญา วิริยะ อธิษฐาน ขันติ สัจจะ เมตตา อุเบกขา เท่านั้น...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสุขที่สัตว์ปรารถนาจะพึงได้ ๑๙ กันยายน ๒๕๙๗)

“...เมื่อเราได้บุญแล้ว เราจะทำอะไร เราจะรักษาบุญอย่างไร เพราะเราไม่เห็นบุญ

เราต้องเอาใจไปจรดอยู่ที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ของเรา ทำใจให้หยุดนิ่ง บังคับใจให้หยุดนิ่งว่า บุญของเรามีอยู่ตรงนี้

...ถ้าไปค้าขายติดขัดขึ้น ก็ขอให้บุญช่วย นึกถึงบุญตรงกลางดวงธรรมนั้น ถ้าว่ามีอุปสรรคเข้ามาแทรกแซงอย่างใดอย่างหนึ่ง มีผู้มารุกรานเบียดเบียนประการใด ก็ขอให้บุญช่วย

สิ่งอื่นช่วยไม่ได้ ไม่ต้องไปร้องให้ใครมาช่วย ให้เอาใจไปหยุดอยู่ศูนย์กลางตรงบุญนั้นแหละ หยุดนิ่งอยู่อย่างนั้น บุญเป็นช่วยได้แน่นอน โดยไม่ต้องสงสัย...”

(จากพระธรรมเทศนาเรื่องสังขจิริยาคาถา ๒๓ กรกฎาคม ๒๔๙๗)

กิจวัตรประจำวัน

ขณะดำรงตำแหน่ง
เจ้าอาวาส วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ
หลวงปู่อุทิศเวลาเพื่อประโยชน์
แก่พระศาสนาอย่างไม่เห็นแก่
ความเหน็ดเหนื่อย ท่านทุ่มเท
ทำงานเพื่อประโยชน์แก่
พระศาสนาทุกเพียงใด เห็นได้
จากกิจวัตรประจำวันของท่าน

กิจวัตรประจำวันของหลวงปู่

๑. คумภิกษุสามเณรลงทำวัตร ไหว้พระในอุโบสถ
ทุกวัน วันละ ๒ เวลา คือ เช้าหนึ่ง เย็นหนึ่ง และให้
โอวาทสั่งสอนภิกษุสามเณร ทั้ง ๒ เวลา

๒. วันพระและวันอาทิตย์ลงแสดงธรรมในอุโบสถ
เองเป็นนิจ

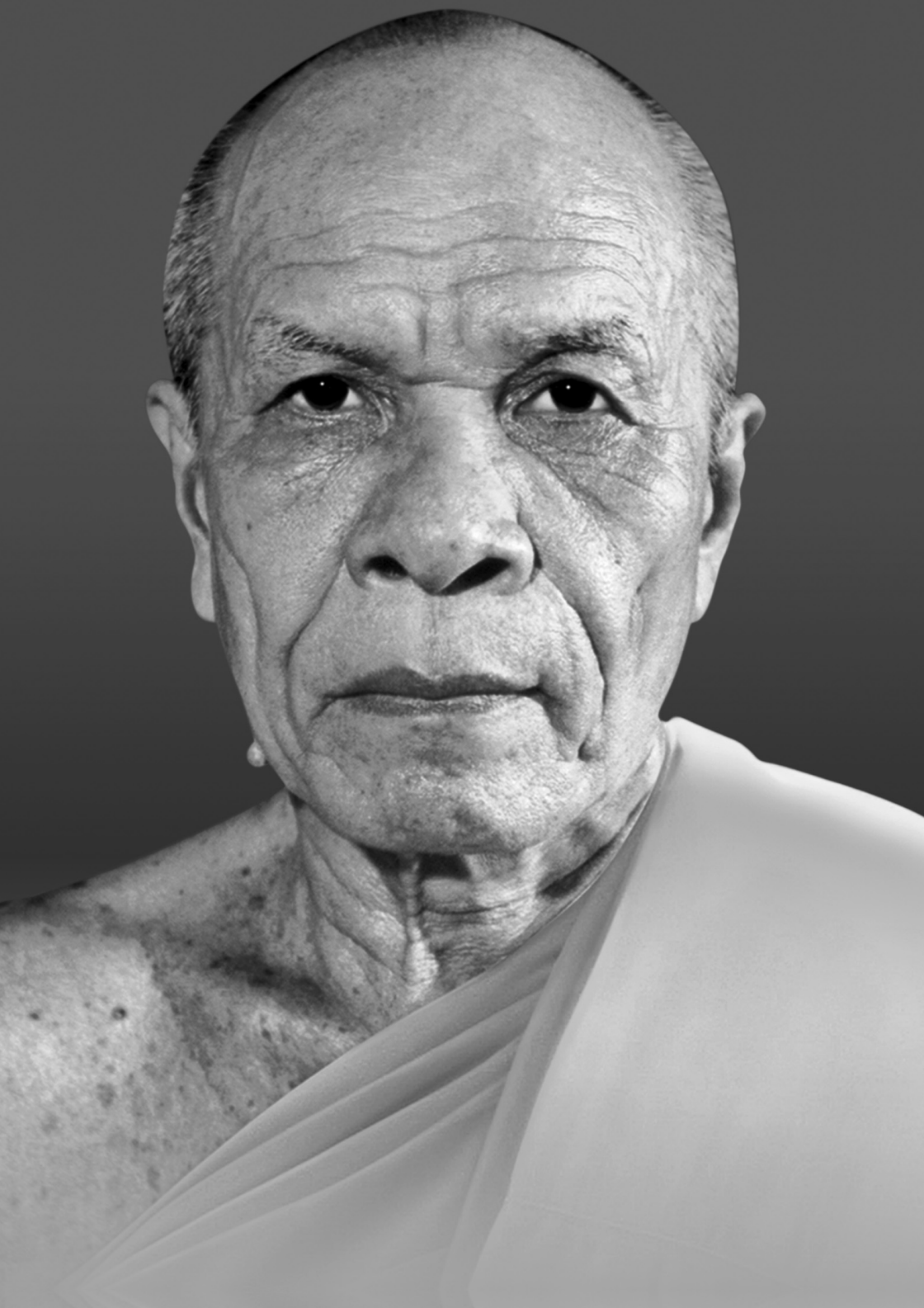
๓. ควบคุมดูแลการทำวิชาในโรงงานทำวิชา
ทุกเวอร์ ทั้งเวลากลางวันและกลางคืน

๔. ทุกวันพฤหัสบดี เวลา ๑๔.๐๐ น. ลงสอนการ
นั่งสมาธิแก่ภิกษุสามเณร อุบาสก อุบาสิกา ที่ศาลา

นอกจากกิจวัตรทั้ง ๔ ประการข้างต้นนี้แล้ว ท่าน
ยังมิได้ละเลยในด้านการปกครองดูแลพระภิกษุสามเณร
อุบาสก อุบาสิกา และศิษย์วัด

ในเวลากลางคืน ท่านจะเดินตรวจตราบริเวณวัด
ทุกคืน เพื่อดูว่าจะมีใครบุกรุกเข้ามาในยามวิกาลหรือไม่
โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลาฝนตกพริ้ว ๆ ซึ่งท่านบอกว่าคนที่
ชอบเวลาเช่นนี้มี ๒ ประเภท คือ พวกมิจฉาชีพและพวก
เจ้าชู้

นอกจากนี้ท่านยังตรวจตราดูความประพฤติของผู้ที่อยู่ในปกครองของท่านทุกคน ว่ามีผู้ใดขยันหมั่นเพียรในการท่องตำรับตำราหรือทำสมาธิบ้าง ถ้าเห็นแสงไฟแล้วมีเสียงท่องหนังสือ ท่านก็จะพอใจ ถ้าพระภิกษุสามเณรรูปใดตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ท่านก็จะให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี บางปีมีพระภิกษุสามเณรสอบเปรียญธรรมได้หลาย ๆ รูป ท่านก็จะจัดงานฉลอง ถวายผ้าไตรปานอย่างดีทุกรูป นิมนต์พระมาเจริญพระพุทธมนต์ และแจ้งข่าวไปยังญาติโยมให้มาแสดงมุทิตา

เลี้ยวหนึ่ง แห่งคุณธรรมของหลวงปู่

หลวงปู่เป็นบุคคลสำคัญที่หาได้ยากยิ่ง ท่านมีมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ที่จะนำพาสรรพสัตว์ทั้งหลายเข้าสู่พระนิพพานให้หมดก่อน แล้วท่านจึงจะเข้าพระนิพพานทีหลัง

การกล่าวถึงคุณธรรมของบุคคลผู้มีจิตใจอันสูงส่งเช่นนี้ ย่อมเป็นไปได้ที่คนธรรมดาสามัญจะสามารถทำได้อย่างครบถ้วน ดังนั้นเรื่องราวที่ยกมาเป็นตัวอย่างต่อไปนี้จึงเป็นเพียงเศษเสี้ยวของคุณธรรมความดีงามของท่านเท่านั้น

๐ รักพระพุทธศาสนา

หลวงปู่ตั้งใจอุทิศชีวิตเพื่อพระศาสนาตั้งแต่แรกบวช และตั้งใจที่จะเป็นพระแท้ ท่านจึงหมั่นฝึกฝนตนเองทั้งในด้านปริยัติและปฏิบัติตลอดมา

ต่อมา เมื่อได้เป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ท่านก็พากเพียรให้การศึกษาทั้งทางปริยัติและปฏิบัติแก่พระภิกษุสามเณรในวัดปากน้ำ

ในด้านปริยัติ พระภิกษุสามเณรสามารถสอบนักธรรมและบาลีสนามหลวงได้นับร้อยรูป

ในด้านการปฏิบัติ มีพระภิกษุสามเณรจำนวนมากที่มีผลการปฏิบัติธรรมที่ดี

นอกจากนี้ หลวงปู่ยังถวายภัตตาหารพระภิกษุสามเณรทุกวัน วันละประมาณ ๕๐๐ รูป ซึ่งสมัยนั้น ในประเทศไทยยากที่จะหาวัตถุดิบทำประโยชน์ให้แก่พระพุทธศาสนาได้มากเหมือนวัดปากน้ำ

และด้วยความรักในพระพุทธศาสนา ท่านจึงให้การสนับสนุนพระสงฆ์ทั่วประเทศในด้านต่าง ๆ เท่าที่มีโอกาสจะทำได้ เช่น มีส่วนร่วมในการสร้างโรงพยาบาลสงฆ์และมหาวิทยาลัยสงฆ์ ซึ่งถือเป็นคุณูปการแก่การคณะสงฆ์อย่างใหญ่หลวง

๐ รักการปฏิบัติธรรม

หลวงปู่ท่านใช้เวลาในชีวิตสมณะอย่างทรงคุณค่ายิ่ง นับตั้งแต่วันแรกที่บวช ท่านตั้งใจปฏิบัติธรรมทุกวันตลอดมา เมื่อเข้าถึงพระธรรมกายแล้ว ท่านก็ทุ่มเทเวลาส่วนใหญ่ของชีวิตให้กับการศึกษาค้นคว้าและเผยแผ่วิชชาธรรมกาย

ต่อมา เมื่อท่านตั้งโรงงานทำวิชาขึ้น และมีผู้มาทำวิชาทั้ง ๒๔ ชั่วโมง ท่านก็ควบคุมการปฏิบัติด้วยตนเองมาโดยตลอด ทำให้ท่านมีเวลาพักผ่อนเพียงน้อยนิด แม้ชราภาพแล้ว หรือแม้กระทั่งในยามอาพาธ ท่านก็ยังคงดูแลควบคุมการปฏิบัติธรรมของพระภิกษุสามเณร และแม่ชี

๗๙

๐ มีความกตัญญูทเวทิต

หลวงปู่ท่านเป็นผู้เลิศด้วยความกตัญญูทเวทิตา ใคร่อนุเคราะห์ท่านก่อน ท่านไม่เคยลืมบุญคุณ และพยายามหาทางตอบแทน เช่น อุบาสิกานวม แม่ค้าขายข้าวแกง ที่เคยจัดภัตตาหารเพลมาถวายท่านเป็นประจำ สมัยที่ท่านเคยอยู่วัดพระเชตุพนฯ ต่อมาอุบาสิกานวมชรา และทุพพลภาพ ไม่มีผู้ใดดูแล หลวงปู่ท่านก็รับมาอุปการะ

ในส่วนของโยมมารดา ก่อนมาบวชท่านก็ตั้งใจหมั่นเพียรทำงานหาเงินไว้ให้โยมมารดา จนคาดว่ามากพอ

ที่โยมมารดาจะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีความสุข ต่อมาเมื่อโยมมารดาอายุมากขึ้น ท่านก็รับไปอยู่ที่วัดปากน้ำ สร้างที่อยู่อาศัยให้และเลี้ยงดูอย่างดีตลอดชีวิต

นอกจากนี้ เมื่อสมเด็จพระวันรัต (เพื่อน ติสสทัตต-มหาเถระ) ซึ่งเป็นผู้เห็นชอบให้หลวงปู่ไปเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำเกิดอาพาธขึ้น หลวงปู่ก็สนองพระคุณด้วยการจัดภัตตาหารและรังนกจากวัดปากน้ำไปถวายทุกวัน โดยตั้งงบประมาณไว้วันละ ๔๐ บาท พอได้เวลา ๐๔.๐๐ น. ท่านก็ให้คนลงเรือจ้างนำภัตตาหารไปถวาย เพราะสมัยนั้นการคมนาคมยังไม่สะดวก ต้องไปทางเรือ จึงต้องรีบออกเดินทาง พอถึงวัดพระเชตุพนฯ ก็เข้าพอดี หลวงปู่สั่งให้ทำเช่นนี้เป็นเวลาหลายเดือน เมื่อผู้นำภัตตาหารไปถวายกลับมาถึงวัดปากน้ำแล้ว ต้องรายงานให้ท่านทราบทุกวัน

๐ เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา

ในสมัยนั้น มีผู้คนเป็นจำนวนมากเดินทางมาจากสถานที่ต่าง ๆ ทั่วประเทศ เพื่อไปขอพึ่งบารมีหลวงปู่ที่วัดปากน้ำ และด้วยความที่ท่านมีจิตใจที่เปี่ยมด้วยความเมตตากรุณา เวลาใครมีเรื่องเดือดร้อนอะไรมา ท่านจึงไม่เคยปฏิเสธ และถามไถ่ทุกคนด้วยความห่วงใยเสมอว่า มาจากไหน มาอย่างไร มากับใคร ถ้าท่านทราบว่า ผู้นั้น

ยากจนมาก มีเงินมาแค่พอเป็นค่าเดินทาง ไม่มีเงินพอที่จะซื้ออาหารกิน ท่านก็บอกให้ไปกินอาหารที่โรงครัว ถ้าใครไม่มีที่นอน หมอน มุ้ง ท่านก็สั่งให้ไวยาวัจกรจัดหาเครื่องนอนและที่ปักให้ เมื่อช่วยรักษาโรคให้หายหรือทุเลาเบาบางลงแล้ว ท่านก็สั่งให้ไวยาวัจกรจัดการเรื่องค่าเดินทางกลับให้ด้วย

คราวหนึ่ง มีคนแก่ที่มาเรียนกัมมัฏฐานเอาปลาแห้งตัวหนึ่งมาถวายท่าน เขาบอกท่านว่า เขามีแค่นั้น เพราะเป็นคนยากจน หลวงปู่หัวเราะชอบใจและพูดว่า “เออ ให้มันได้อย่างนี้ซิ น่า นี่แหละเขาเรียกว่ารวยแล้ว มีเท่าไรถวายจนหมด เมื่อครั้งพระพุทธเจ้า นางปุลณทาสีถวายแป้งจี๋ทำด้วยรำแก่พระพุทธเจ้า ต่อมากลายเป็นคนมั่งมี ปลาแห้งของเราตัวหนึ่งราคาสูงกว่ารำมากนัก เป็นกุศลมากแล้วที่นำมาให้” ต่อมา ชายคนนี้ขอร้องให้หลวงปู่บวชให้ เพราะไม่มีอัฐบริวารจะบวช หลวงปู่ก็จัดการบวชให้สมปรารถนา

สำหรับพระภิกษุสามเณรในวัดปากน้ำนั้น ท่านมีความเมตตามากและคิดว่าทุกรูปเปรียบเสมือนลูกหลาน เวลาท่านได้ลาภสิ่งใดมา ท่านก็มีได้เก็บไว้เพียงผู้เดียว แต่นำออกแจกจ่ายโดยทั่วถึงกัน เพราะท่านต้องการให้ทุกคนมีความสุขสบาย จะได้มีกำลังศึกษาเล่าเรียนและ

ปฏิบัติธรรมได้เต็มที่

บางครั้งเวลามีพระภิกษุสามเณรมาขอจีวร ท่านก็จะถามว่า จะเอาจีวรที่ท่านห่มไหม ถ้าใครเอา ท่านก็ถอดให้เลย ท่านบอกว่า “ก็เราบวชให้เขา เราเป็นพ่อเขา เขาขอ ก็ให้เขา”

๐ กล้าหาญ

การเผยแผ่วิชาธรรมกายของหลวงปู่ในสมัยนั้น ถูกคัดค้านต่อต้านจากทั้งฆราวาสและพระภิกษุสงฆ์จำนวนมาก เพราะในสมัยนั้นการส่งเสริมการศึกษาของพระสงฆ์ส่วนใหญ่เป็นไปในด้านปริยัติมากกว่าด้านปฏิบัติ และพระภิกษุที่สนใจการปฏิบัติธรรมมักจะหลีกเลี่ยงไปบำเพ็ญเพียรตามป่าเขาลำเนาไพร หลวงปู่จึงเป็นพระสงฆ์องค์แรกที่กล้าสอนการปฏิบัติธรรมอย่างเปิดเผย ท่านกล้าพูดว่า “ได้ธรรมกาย” กล้าเอาวิชาธรรมกายมาสอน ท่านจึงเป็นที่เฟื่องเลื่องให้คนโสมมดี แต่ท่านก็มีได้หัวนเกรงย่อท้อต่ออุปสรรคใด ๆ ยังคงมุ่งมั่นเผยแผ่วิชาธรรมกายต่อไป เพราะท่านเล็งเห็นถึงอันตรายอันยิ่งใหญ่ที่จะเกิดขึ้นแก่ชาวโลก

นอกจากนี้ หลวงปู่ท่านยังสอนลูกศิษย์ให้มีความ
องอาจกล้าหาญ กล้าสู้กับความจริง เวลามีปัญหาอะไรให้
พูดความจริงกับท่าน อย่าปิดบัง ท่านจะได้ช่วยแก้ปัญหา
ให้ได้อย่างถูกต้อง หลวงปู่ท่านไม่ชอบคนโกหก ถ้าจับโกหก
ได้แม้ครั้งเดียว ท่านก็ว่า “คนนี้โกหกกระทั้งเรา ก็เป็นคน
หมดดี”

๐ เป็นครูที่ดี

หลวงปู่เป็นครูที่ดีเยี่ยม ดังจะเห็นได้ว่า พระธรรม-
เทศนาของท่านทุกเรื่องล้วนค้นคว้ามาจากพระไตรปิฎก มี
ที่มาชัดเจน ทำให้ผู้ฟังธรรมได้รับความเพลิดเพลินและ
ได้ความรู้อย่างลึกซึ้ง

เวลาสอนปฏิบัติธรรม ท่านก็พยายามหาวิธีสอนที่
เข้าใจได้ง่าย มีหนังสือแจก และมีอุปกรณ์การสอน อย่างเช่น
ภาพฐานที่ตั้งของใจทั้ง ๗ ฐาน เพื่อให้ศิษย์มีผลการปฏิบัติ
ธรรมที่ดี ทำให้ศิษย์ของท่านบรรลุธรรมกันเป็นจำนวนมาก

ประการสำคัญ วิชาที่หลวงปู่สอนเป็นวิชาชีวิต ที่
ช่วยให้ทุกคนมีความสุขที่แท้จริง และช่วยปิดนรก เปิด
สวรรค์ รวมทั้งเปิดหนทางพระนิพพานให้ หลวงปู่จึงเป็น
ครูที่หาใครเปรียบได้ยาก

๐ อุดทนและขยันขันแข็ง

เมื่อหลวงปู่อายุได้เพียง ๑๔ ปีเศษ บิดาของท่านถึงแก่กรรม ท่านเป็นลูกชายคนโตจึงต้องหาเลี้ยงครอบครัวแทนบิดา ซึ่งนับเป็นภาระที่หนักมากสำหรับเด็กวัยขนาดนั้น แต่ท่านก็อดทนทำการงานด้วยความขยันขันแข็ง ทำให้กิจการค้าเจริญรุ่งเรือง จนถือเป็นพ่อค้าที่มีฐานะดีคนหนึ่ง

เมื่อไปเป็นเจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ท่านก็ต้องใช้ทั้งความอดทนและความขยันขันแข็งเป็นอย่างมากในการพัฒนาวัดที่เกือบเหมือนวัดร้าง ให้เจริญรุ่งเรืองทั้งด้านปริยัติและปฏิบัติ

ในเวลาอาพาธ ท่านก็ไม่ชอบให้ใครป้อนภัตตาหารให้ เกสัชก็ไม่นชอบให้ใครป้อน ไม่ชอบให้ใครพุง แม้กระทั่งสร่งน้ำ เปลี่ยนผ้า ท่านก็ทำเอง และยังปฏิบัติกิจวัตรตามปกติ ทั้งสอนภavana แจกพระของขวัญ และค้นคว้าวิชชาธรรมกาย จนกระทั่งอาพาธหนักทำไมไหวจึงหยุดภารกิจทั้งหลาย

๐ เป็นคนจริง

ก่อนเดินทางออกจากวัดสองพี่น้องไปจำพรรษาอยู่ที่วัดพระเชตุพนฯ หลวงปู่ได้ตั้งคัมภีร์ไบลานมหาสติปัฏ-

ฐานลานยาวไว้ที่วัดสองพี่น้องผูกหนึ่ง และตั้งใจไว้ว่าจะ
ต้องแปลคัมภีร์ผูกนี้ให้ออก ถ้ายังแปลไม่ออก จะยังไม่หยุด
เรียน ซึ่งต่อมาท่านก็เรียนบาลีจนสามารถแปลคัมภีร์ผูกนี้
ออกจริง ๆ จึงหยุดเรียน

เมื่อไปอยู่ที่วัดปากน้ำแล้ว ท่านเคยพูดกับสมเด็จพระ
ปา (สมเด็จพระสังฆราชองค์ที่ ๑๗) เมื่อครั้งยังไม่ได้เป็น
พระสังฆราชไว้ไม่น้อยกว่า ๒๐ ปีว่า จะสร้างโรงเรียนขนาด
๓ ชั้น จุนักเรียนได้ ๑,๐๐๐ คน ๒ ชั้นล่างให้เรียนพระ
ปริยัติ ชั้นที่ ๓ จะให้เรียนธรรมปฏิบัติ

ต่อมาโรงเรียนพระปริยัติธรรมก็เกิดขึ้นในวัด
ปากน้ำจริง ๆ เป็นตึก ๓ ชั้น พร้อมด้วยเครื่องประดับ
ตกแต่งอย่างดีและทันสมัย มีห้องเรียนและห้องน้ำในแต่ละ
ชั้น และมีอุปกรณ์การศึกษาครบบริบูรณ์ดังที่ท่านได้ดำริไว้

๐ มีใจเด็ดเดี่ยว

ขณะที่ท่านไปเรียนหนังสือที่วัดพระเชตุพนฯ ท่าน
ออกบิณฑบาตวันแรกไม่ได้อะไรเลย วันที่สองก็ไม่ได้อะไร
ขณะนั้นท่านคิดว่าท่านเป็นผู้มีศีล จะอดตายเช่นนั้นหรือ
ถ้าจะเป็นอย่างนั้นท่านก็ยอมตาย ในเมื่อบิณฑบาตไม่ได้
ท่านก็ยอมอด ไม่ยอมฉันทนของอื่น และคิดว่าหากท่าน

มรณภาพไป ผู้คนก็จะพากันสงสารพระภิกษุสามเณร และ
จะพากันออกมาตักบาตร ซึ่งจะทำให้พระภิกษุสามเณร
ทั้งประเทศมีอาหารบิณฑบาตเพียงพอทุกรูป

เมื่อครั้งที่จำพรรษาที่วัดโบสถ์ (บน) บางคูเวียง ใน
วันเพ็ญเดือน ๑๐ ระหว่างกลางพรรษาที่ ๑๒ ท่านตั้งใจ
ปฏิญาณตนยอมตายถ้าไม่ได้บรรลุธรรมที่พระสัมมาสัม-
พุทธเจ้าบรรลุ ด้วยการทำความเพียรอย่างเด็ดเดี่ยวไม่
อ้าลัยในชีวิต ทำให้ท่านได้บรรลุธรรมในคืนนั่นเอง

๘๖

๐ รู้ค่าของเวลา

หลวงปู่ท่านรู้คุณค่าของเวลามาก ท่านไม่ยอม
ปล่อยให้เวลาผ่านไปโดยเปล่าประโยชน์ นับตั้งแต่เป็น
เจ้าอาวาสวัดปากน้ำ ท่านไม่เคยไปค้างคืนที่อื่นเลย และไม่
ยอมออกไปนอกวัด เว้นแต่มีกิจจำเป็นของสงฆ์ที่หลีกเลี่ยง
ไม่ได้เท่านั้น ในกรณีที่มีผู้นิมนต์ท่านไปฉันเพลนอกวัด
ท่านมักขอให้พระรูปอื่นไปแทน แต่ถ้ามีความจำเป็น
ต้องไปจริง ๆ ท่านก็จะไปเพียงชั่วครู่ แล้วรีบกลับ ซึ่งเรื่อง
นี้ท่านให้เหตุผลว่า “เสียเวลาอบรมผู้ปฏิบัติ”

เวลาเทศน์สอนพระภิกษุสามเณร ท่านก็จะเตือนให้
ทุกรูปรู้จักใช้เวลาทุก ๆ นาทีอย่างคุ้มค่า เช่น ในเรื่องการ

ทำสมาธิ ท่านบอกว่า “การทำใจให้หยุดนิ่งนั้น สามารถทำได้ทุกเวลา ทุกโอกาส”

๐ เครื่องครัดพระธรรมวินัย

หลวงปู่เป็นพระแท้ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ท่านเคร่งครัดในพระธรรมวินัยเป็นอย่างยิ่ง และเป็นตัวอย่างที่ดีแก่พระภิกษุทั้งหลาย แม้ในเวลาอาพาธท่านก็ยังคงรักษาศีลอย่างเคร่งครัดและปฏิบัติกิจภาวนาด้วย

ครั้งหนึ่ง มีคนเห็นว่าหลวงปู่ท่านอาพาธหนัก ฉันทัดอาหารได้น้อย จึงสั่งให้แม่ครัวต้มข้าวให้เปื่อย บดให้ละเอียด กรองด้วยผ้าขาว ใส่กระตักน้ำร้อนไปถวาย แต่หลวงปู่ท่านไม่ยอมฉัน

๐ รักความสามัคคี

ในการอยู่ร่วมกัน หลวงปู่ท่านถือความสามัคคีเป็นสำคัญ ทุกคนในวัดจะต้องมีวัตรปฏิบัติเหมือนกัน ทำสิ่งใดก็ต้องทำพร้อมเพรียงกัน ไม่ขัดแย้งกัน พระภิกษุสามเณรและแม่ชีต้องลงสวดมนต์ทำวัตร ฟังเทศน์ฟังธรรมพร้อมกัน แม้แต่การปลงศพของพระภิกษุสามเณรและแม่ชี ท่านก็ให้ปลงวันเดียวกัน ถ้าผู้ใดไม่ปลงศพวันเดียวกับผู้อื่น ท่าน

จะพูดว่า “แม้แต่หิวมันยังไม่สามัคคี แล้วใจจะสามัคคีกันได้อย่างไร”

ท่านกล่าวว่า ความสามัคคีในหมู่คณะทำให้เป็นสุข หากไม่ทะเลาะเบาะแว้งกัน หมู่คณะก็จะเจริญ และถ้ามีปัญหาใด ๆ เกิดขึ้น ก็สามารถแก้ไขให้ลุล่วงไปได้ด้วย สามัคคีธรรม

๐ รักความสะอาดเรียบร้อย

หลวงปู่ท่านชอบความสะอาดเรียบร้อย ตัวอย่างเช่น เวลาจัดโต๊ะฉันภัตตาหารของพระภิกษุสามเณร ท่านให้แม่ชีวางโต๊ะตั้งเป็นระยะ ๆ อย่างมีระเบียบ ใ้ปูผ้าตรงกลาง วางแก้วน้ำ กาน้ำ แล้วเทน้ำใส่แก้วไว้ให้เรียบร้อย ทุกอย่างท่านบอกว่าต้องทำให้สะอาด แล้วเวลาพระฉัน ก็ไม่ให้คุยกัน ถ้าคุยกันท่านจะถามว่า “ฉันข้าวหรือฉันเหล้า”

ส่วนข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวของท่านก็สะอาด สะอ้าน และจัดไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย สบง จีวร อังสะ สังฆาฏิ ที่ท่านนุ่งห่ม ต้องซักให้สะอาด

๐ มีระเบียบวินัย

วัดปากน้ำมีสมาชิกอยู่เป็นจำนวนมากจึงต้องมีระเบียบวินัยและมีกฎเกณฑ์ที่เคร่งครัด ผู้ใดละเมิดกฎประพฤติดัวไม่เหมาะสมไม่ควร หลวงปู่ก็จะว่ากล่าวตักเตือน ถ้าทำผิดซ้ำ ท่านจะตักเตือนอีกครั้ง และถ้ายังกระทำผิดอีกเป็นครั้งที่ ๓ ท่านจะสั่งลงโทษ เช่น ให้กวาดบริเวณวัดบ้าง ตัดไม้พินส่งโรงครัวบ้าง ถ้ายังกระทำผิดซ้ำอีก ท่านก็จะให้ออกจากวัด

ดังนั้น พระภิกษุสามเณรวัดปากน้ำจึงต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด เช่น ทุกรูปต้องแต่งกายเรียบร้อย ห่มจีวรเหมือนกันหมด เวลาค้นภัตตาหาร พระภิกษุสามเณรที่ได้ธรรมกายต้องแยกไปนั่งอยู่อาสนะหนึ่ง พวกที่ได้ปริยัตถธรรมนั่งอีกอาสนะหนึ่ง พระภิกษุทั่วไปนั่งอีกอาสนะหนึ่ง ไม่ปะปนกัน

ทั้งนี้เพื่อความเป็นระเบียบ และเพื่อให้สาธุชนรู้ว่าวัดปากน้ำมีทั้งฝ่ายปริยัติและฝ่ายปฏิบัติ

๐ รักการศึกษา

หลวงปู่ท่านเห็นคุณค่าของการศึกษามาก ท่านสอนให้ลูกศิษย์รักการศึกษา ให้ตั้งใจเรียนหนังสือ จะเรียน

ทางโลกก็ได้ ทางธรรมก็ได้ ท่านเปิดโอกาสให้ทุกคน

ท่านมักจะกล่าวว่า “คนที่มีการศึกษาดีจะได้อะไรก็ดีกว่า ประณีตกว่าผู้อื่น คนมีวิชาเท่ากับได้สมบัติจักรพรรดิ กินใช้ไม่หมด”

ถ้าใครไม่ตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ท่านจะกล่าวว่า “อ้ายโลกก็เหลว อ้ายธรรมก็เหลวเป็นแบกบอน เหลือแต่กิน นอน เที้ยว สามอันเท่านั้นเอ๋ย” คือ ทางโลกก็ไม่ได้ ทางธรรมก็ได้ไม่ดี

๐ ประหยัด

เวลามีคนไปถวายผ้าไตรจีวรใหม่ หลวงปู่มักนำไปแจกพระภิกษุสามเณร ตัวท่านเองใช้แต่ของเก่า พอเก่ามาก ๆ ท่านก็ให้ซ่อมแซมเพื่อใช้ต่อไป

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ ผ้าหายาก ท่านให้แม่ชีเอาอังสะหลาย ๆ ตัวที่ไม่ค่อยได้ใช้มาเย็บต่อกันเป็นจีวร แต่เนื่องจากอังสะแต่ละตัวมีสีไม่เหมือนกัน ดังนั้นจีวรที่เย็บขึ้นมาจึงมีหลายสี เย็บเสร็จแล้วเอาไปแจกพระเถรรูปอื่น ๆ ก็ไม่มีใครรับ หลวงปู่เลยใช้เอง ต่อมาศิษย์ผู้หนึ่งทนดูไม่ได้ เลยขอจีวรผืนนี้ไปบูชา

๐ รู้ค่าของเงิน

หลวงปู่ท่านเล่าว่า สมัยก่อนแก่วสารพัดนึกมีจริง นึกจะเอาอะไรก็ได้ นึกจะทำอะไรก็ได้ แต่สมัยนี้เหลือแต่เงินเท่านั้นที่จะเป็นแก่วสารพัดนึก ท่านบอกว่าอย่าเห็นว่าเงิน ๑ บาท เป็นกระเป๋องที่ไม่มีค่า บาทหนึ่งก็ซื้อขนมได้ อย่าประมาท อย่าดูถูกเงิน คนที่ดูถูกเงิน ตอนหลังแทบจะถือกะลาขอทานก็มี

แม้หลวงปู่ท่านจะเห็นคุณค่าของเงินมาก แต่ท่านก็ไม่จับเงิน ใครจะถวายเงินต้องไปหาไวยาวัจกร แล้วไวยาวัจกรจะเขียนใบปวารณาให้ จากนั้นนำใบปวารณาไปถวายหลวงปู่ หลวงปู่ก็จะทราบบว่า คนนั้น คนนี้ ถวายเงินเท่านั้น เท่านั้น

๐ รู้คุณค่าของสิ่งของ

หลวงปู่ท่านเป็นคนละเอียดลออ รู้ค่าของสิ่งของทุกอย่างที่ญาติโยมนำมาถวาย แม้แต่ของเล็ก ๆ น้อย ๆ อย่างเช่น เวลาเดินไปฉันภัตตาหาร ถ้าท่านเห็นข้าวสารที่ผู้มีจิตศรัทธาบรรทุกเรือมาถวายตกอยู่แม้เพียงเล็กน้อย ท่านจะเรียกเด็กมาเก็บ ท่านเห็นว่า ข้าวสารที่ตกหล่นอยู่แม้เพียงเล็กน้อย ถ้าเก็บมารวมกันหลาย ๆ ครั้ง ก็เป็น

จำนวนมากพอที่จะนำไปหุงได้

หรือเวลาเดินไปตามถนน ถ้าท่านเจอเศษไม้เป็น
ท่อน ท่านจะเก็บมาไว้ทำฟืน ผ้าขี้ริ้วที่ขาดแล้วท่านก็ไม่ให้
เอาไปทิ้ง เมื่อเวลามีอะไรรั่ว จะได้เอาผ้าขี้ริ้วนั้นไปชุบ
น้ำมันยางอุดเอาไว้ ซึ่งพอจะกันรั่วไปได้ระยะหนึ่ง

เวลาล้างจาน ท่านก็บอกว่าให้ค่อย ๆ รินน้ำออก
เศษอาหารที่อยู่กัน ๆ นำไปให้หมูให้หมากินได้

๐ รักการปฏิสันถาร

๙๒

หลวงปู่ท่านมีปียวาจา ท่านไม่พูดให้ผู้ใดกระทบ
กระเทือนใจ เวลาใครมีเรื่องเดือดร้อนมาปรึกษาท่าน ท่าน
ก็จะรับฟังและให้คำแนะนำที่มีประโยชน์แก่ทุกคน

นอกจากนี้ ท่านยังสั่งสอนศิษย์ไม่ให้พูดแบบมี
เหล็กใน คือไม่ให้ใช้วาจาที่มแทงใจผู้อื่น ให้พูดจา
ปฏิสันถารต้อนรับอย่างดี ท่านบอกว่า “เขาจะได้นำมงคล
มาให้ แต่ถ้าเราปฏิสันถารไม่ดี เขาก็จะนำมงคลกลับไป
และทิ้งอัปมงคลไว้ให้”

๐ ให้เกียรติคน

ทุกคนที่มาหาหลวงปู่จะได้รับการต้อนรับอย่าง

เสมอภาคเท่าเทียมกันหมด ปกติเวลาออกรับแขก หลวงปู่จะนั่งบนเก้าอี้ แขกทุกคนนั่งกับพื้นเสมอกันหมด ไม่ว่าสามัญชนคนธรรมดา หรือผู้มียศถาบรรดาศักดิ์ยิ่งใหญ่ขนาดไหนก็ตาม

หลวงปู่ท่านให้เกียรติทุก ๆ คน ไม่ชอบให้คนดูหมิ่นกัน ท่านบอกว่าการดูหมิ่นเหยียดหยามกันแสดงให้เห็นถึงความไม่มีเมตตาในกันและกัน การดูหมิ่นกันจะทำลายตัวเอง แม้คนใหญ่คนโตก็จะเดือดร้อนเพราะดูถูกดูหมิ่นผู้น้อย เนื่องจากความเกลียดชังของผู้น้อยสามารถทำลายผู้ใหญ่ได้

๙๓

๐ รักและเป็นห่วงลูกศิษย์

หลวงปู่ท่านรักและเป็นห่วงลูกศิษย์มาก ถ้าพระจะมรณภาพ ท่านก็จะไปนั่งคุมบุญให้ แม้ซีก็เช่นกัน ถ้าหากเสียชีวิตลง หลวงปู่ท่านก็จะคุมบุญให้ และจัดการศพให้เรียบร้อย ท่านดูแลลูกศิษย์เป็นอย่างดี ขาดแคลนอะไร ท่านหาให้ทุกอย่าง

ด้วยความเป็นห่วงลูกศิษย์ ก่อนที่ท่านจะมรณภาพ ท่านเคยพูดไว้ว่า “พวกเอ็งคอยดูนะ แม้เมื่อหลวงพ่อตายไปแล้ว ก็จะเลี้ยงดูให้พวกเอ็งได้อิ่มหนำสำราญ ไม่ต้องกลัว

ขอเพียงให้ทุกคนตั้งใจศึกษาเล่าเรียน ตั้งใจปฏิบัติกันให้
จริงจัง”

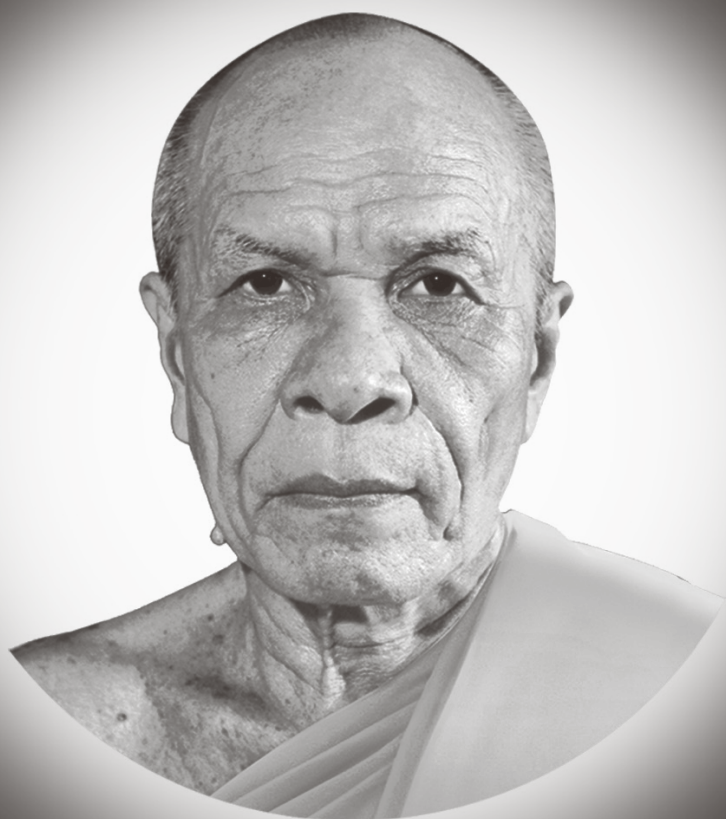
ซึ่งปรากฏว่า หลังจากท่านมรณภาพไปแล้ว ก็ยังมี
คนมาสักการะกราบไหว้สรีระของท่านเป็นจำนวนมาก ซึ่ง
หมายความว่ายังมีผู้คนจำนวนมากไปทำบุญที่วัดปากน้ำ
ภาษีเจริญ พระเณรก็ไม่ลำบากเรื่องการขบฉัน

อีก ๕ ปี จะมรณภาพ

ในปี พ.ศ. ๒๔๙๗ หลวงปู่เรียกประชุมศิษย์ทั้งหมดพร้อมทั้งปรารภว่า อีก ๕ ปี ท่านจะมรณภาพ และเพื่อให้วิชาธรรมกายได้เผยแผ่กว้างไกล นำสันติสุขและความร่มเย็นไปสู่ชาวโลกได้อย่างทั่วถึง ท่านขอให้ทุกคนช่วยกันเผยแผ่วิชาธรรมกายไปทั่วโลกให้ได้ เพราะวิชานี้เป็นแก่นแท้ของชีวิต มีความสำคัญและมีประโยชน์มาก สามารถช่วยมนุษย์ให้หลุดพ้นจากห้วงทุกข์แห่งการเวียนว่ายตายเกิดและนำพาสันติสุขมาสู่โลกได้อย่างแท้จริง

ตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๔๙๙ เป็นต้นมา หลวงปู่เริ่มอาพาธด้วยโรคความดันโลหิตสูง แม้ในขณะอาพาธท่านก็ยังคงควบคุมการปฏิบัติธรรมและสั่งงานการทำวิชา โดยให้พระภิกษุมานั่งสมาธิปฏิบัติธรรมใกล้ ๆ ท่านทุกวัน

ต่อมาในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๐๒ เวลา ๑๕.๐๕ น. ระวังทุกใบในวัดปากน้ำได้บันลือเสียงขึ้น เป็นสัญญาณว่า หลวงปู่ได้มรณภาพลงแล้ว ตรงกับที่ท่านเคยปรารภไว้ว่าอีก ๕ ปีจะมรณภาพ รวมอายุได้ ๗๕ ปี รวมพรรษาได้ ๕๓ พรรษา

อาณาจักรหลวงปู่ สู่โลกปัจจุบัน

ขณะนี้ แม้หลวงปู่จะละ
สังขารไปเป็นเวลานานถึง ๕๐
กว่าปีแล้วก็ตาม แต่ท่านก็เป็นที่ยิ่ง
แก่มหาชนได้ตลอดมา โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งกับผู้ที่มีความเคารพรักท่าน
ดังตัวอย่างเรื่องราวที่จะกล่าวถึง
ต่อไปนี้

เมื่อหลวงปู่นั่งอยู่ในรถ

คุณณัฐนันท์ เทียงนิมิตร

๙๘

“เดี๋ยวมา รออยู่ที่นี้นะ” เป็นคำพูดที่คุณณัฐนันท์ได้ยินจากเพื่อนใหม่ ตอนนั้นเธอไม่นึกเลยว่าเขาไปแล้วจะไปลับ พร้อมทั้งฉกของรักของเธอไปด้วย

เมื่อวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ คุณณัฐนันท์ เทียงนิมิตร หรือไอซ์ เดินทางไปร่วมงานหล่อหลวงปู่ทองคำกับคุณแม่และคุณป้าซึ่งไปวัดพระธรรมกายอยู่เป็นประจำ

คืนก่อนวันงาน คุณแม่บอกกับเธอว่า “พรุ่งนี้แม่จะไปวัดนะ จะไปเอาบุญใหญ่ งานหล่อหลวงปู่ แม่คงไปต่างจังหวัดกับหนูไม่ได้” เมื่อเธอได้ยินอย่างนั้นก็เลยตอบคุณแม่ไปว่า “ถ้าอย่างนั้นไอซ์ไม่ไปทำงานแล้ว ไปเอาบุญกับแม่ดีกว่า”

ด้วยความที่ห่างหายจากวัดไปนาน เมื่อได้เห็นสาธุชนในชุดขาวสะอาดตาเป็นแสน ๆ คน บนสภากายาสากล เธอถึงกับเอ่ยออกมาว่า “โอ้โฮ! หลวงปู่ท่านคงศักดิ์สิทธิ์มากเลย คนถึงได้มากันเยอะขนาดนี้”

พอได้เวลาหล่อหลวงปู่ เธอก็หย่อนมหาสุรณนิธิลงในรางทั้งน้ำตา เธอเล่าว่า “บอกไม่ถูก ไม่รู้ทำไมน้ำตาไหลไม่หยุด จนลुकไปทั้งตัว รู้แต่ว่าปลื้ม ชื่นใจ ประทับใจไปหมด”

หลังกลับจากงานหล่อหลวงปู่ เวลาประมาณตี ๓ คุณณตินันท์ต้องออกไปทำงานที่ต่างจังหวัดเช่นเคย ปกติคุณแม่ไปด้วย แต่ครั้งนี้เธอมีเพื่อนใหม่ร่วมเดินทางแทนคุณแม่ ในขณะที่เธอแวะเข้าห้องน้ำ เพื่อนบอกว่า “เดี๋ยวมา รออยู่ที่นี่นะ” เธอรออยู่ตั้งนาน เพื่อนก็ไม่กลับมา พอเปิดกระเป๋าคูจึงรู้ว่ากุญแจรถไม่อยู่แล้ว คือเพื่อนใหม่เปลี่ยนสถานะเป็นโจรขั้บรถของเธอไปไหนแล้วก็ไม่รู้ ทั้งให้เธอนั่งร้องไห้อยู่เป็นนานสองนาน

พอกลับถึงบ้าน เมื่อเล่าเรื่องให้ทุกคนฟัง คุณแม่ของเธอก็พูดจาเป็นมงคลสุด ๆ ว่า “มันจะเอารถไปได้ยังไง หลวงปู่ท่านนั่งอยู่ในรถ” ฟังแล้วกำลังใจมาเป็นกอง แล้วคุณแม่ก็บอกให้เธอนึกถึงหลวงปู่ นั่งสมาธิแล้วอธิษฐานจิตกับหลวงปู่ และยังบอกอีกว่า “แม่มั่นใจว่ายังไงก็ต้องได้คืน”

จากนั้น ทุกคนก็ช่วยกันอธิษฐานจิต คุณป้าอธิษฐานว่า “ขออำนาจของหลวงปู่ช่วยให้หลานสาวได้รถคืนภายใน ๒๔ ชั่วโมงด้วยเถิดเจ้าค่ะ”

ต่อมา คุณณตินันท์และคุณพ่อคุณแม่ก็เตรียมตัวออกตามหารถ แต่ตัวแทนบริษัทประกันบอกว่า “ไม่ต้องไปหาแล้ว ไม่ได้คืนหรอก” ที่เขาพูดอย่างนี้เพราะที่ผ่าน ๆ มาสถิติรถหายกับสถิติได้รถคืนไม่สมดุลกันเลย บางครั้งจับขโมยได้ แต่ไม่มีรถมาคืนให้ เพราะว่าเอาไปขายที่ชายแดนเรียบร้อยแล้ว แต่คุณณตินันท์กับคุณแม่เชื่อมั่นในอานุภาพของหลวงปู่ จึงยืนยันว่าจะตามหารถต่อไป

เชื่อไหมว่า ภายในเวลาไม่ถึง ๒๔ ชั่วโมง ตรงตามที่คุณป้าอธิษฐานไว้ พวกเขาพบรถจอดอยู่ที่บ้านหลังหนึ่ง จึงโทรศัพท์แจ้งตำรวจทันที และในที่สุดก็ได้รถคืนในเช้าวันรุ่งขึ้น !!

คิดดูก็น่าแปลก วิสัยจรเวลาขโมยของไปแล้วจะต้องเอาไปซ่อนไว้ไม่ให้ใครเห็น แต่นี่กลับเอารถมาจอดไว้ให้คนเห็นง่าย ๆ ไม่เอาอะไรคลุมด้วย แถมยังมีสิ่ง دلใจให้ คุณณตินันท์ไปหารถในบริเวณนั้นอีกด้วย

คุณณตินันท์บอกว่า “ทันทีที่ได้รถคืน ก็วิ่งเข้าไปกอดรถ น้ำตาไหล แล้วเข้าไปดูของในรถ อัจฉริยะมากของทุกอย่างที่อยู่ตรงรูปหลวงปู่อยู่ครบหมด ไม่มีการเคลื่อนย้ายเลย เหมือนกับขโมยมองไม่เห็น มีทั้งกระเป๋าสตางค์ บัตร ATM และเอกสารสำคัญ บอกตรง ๆ เลยว่ายิ่งกว่าถูกรางวัลที่ ๑ อีก นี่ถ้าไม่ได้ไปงานหล่อหลวงปู่ ไม่รู้จะเป็นยังไง”

การที่คุณณตินันท์รทหายแล้วได้คืน นับว่ามีบุญมาก เพราะตามปกติรทหายยากที่จะได้คืน ขนาดของเล็ก ๆ แบบโทรศัพท์หายยังไม่ค่อยได้คืนเลย แต่กรณีนี้ คุณป้ากับคุณแม่อยู่ในบุญมาตลอด และมีความเคารพรักเชื่อมั่นในหลวงปู่อย่างสูงตลอดมา แถมคุณณตินันท์ เจ้าของรถก็เพิ่งไปเติมบุญมาจากวัดด้วยการหล่อหลวงปู่ ซึ่งเป็นบุญใหญ่มาก ๆ และยังหล่อด้วยความปลื้มปีติจนน้ำตาไหล การทำบุญด้วยความปลื้มปีติย่อมจะได้บุญมากเป็นพิเศษมากกว่าไม่ปลื้มหลายเท่า ยิ่งปลื้มในการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ผู้เป็นเนืองนาบุญอันเลิศ ยิ่งได้บุญมหาศาล ส่งผลให้ได้สมบัติที่หายกลับคืนมาเป็นอัศจรรย์

ช่วย “สัมนา อะระหัง” หน่อย

คุณนวรรตน์ อัจฉนาบุล
ชาวอุตรดิตถ์

ไปวัดพระธรรมกายครั้งแรก ๒๒ เมษายน ๒๕๕๓
ในพิธีรับใบแก้วของอุบาสิกากว๊านหอนอ๋อน ๕๐๐,๐๐๐ คน
เมื่อจบการอบรม พี่เลี้ยงมอบเหรียญปราบมารให้
เธอนำไปใส่กรอบอย่างดีและใส่ติดตัวตลอดเวลา

๑๐๒

เปรี้ยว!! เสียงดังเหมือนฟ้าผ่าพุ่งเข้าไปกระทบ
ประสาทหูของคุณนวรรตน์ ชั่ววูบนั้นเธอรู้สึกว่ามีอะไรบาง
อย่างพุ่งมากระแทกรถของเธออย่างรุนแรง พร้อม ๆ กับ
ความรู้สึกของเธอก็ดับลง โดยไม่ทันมีเวลาคิดว่าอะไรเกิดขึ้น
กับตัวเอง

ก่อนประสบอุบัติเหตุ คุณนวรรตน์ อัจฉนาบุล
บอกกับตัวเองอย่างมีความสุขว่า “อีกไม่กี่วันแล้วสินะ ที่
เราจะได้ไปนั่งสมาธิที่สวนพนาวัฒน์” แต่สุดท้ายเธอต้อง
ไปนอนโรงพยาบาลแทน เพราะขณะที่เธอขับมอเตอร์ไซด์
จะไปเอาชุดขาวที่บ้านคุณแม่ในอำเภอลับแล มีวัยรุ่น ๒
คน ช้อนมอเตอร์ไซด์กันมา แล้วชิงฝ่าไฟแดงพุ่งมาชนรถ
เธออย่างจัง จนเธอกระเด็นตกจากรถ หัวกระแทกบาทวิถี
หมดสติ เลือดนองพื้น คอพับ จนใคร ๆ พากันคิดว่า เธอ
คอหักตายไปแล้ว ไม่นานนักรถป้อเต๊กตึงก็มานำร่างของเธอ

ส่งโรงพยาบาลอุตรดิตถ์ ส่วนนักซึ่ง ๒ คน คงตกใจและ
กลัวความผิดจึงหายต่อไปเลย

ช่วงที่หมดสติ คุณนวรรตน์ฝันว่าอยู่ในห้องที่มีตสนิท
แล้วอยู่ ๆ ก็มีแสงสว่างเป็นจุดเล็กนิดเดียวปรากฏขึ้น เธอ
วิ่งไปที่แสงนั้น เพราะอยากออกจากความมืด ทันใดนั้นมี
เสียงพูดขึ้นว่า “จะไปไหนลูก” เธอมองไปก็เห็นคุณยาย
อาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง แต่กายของท่าน
ใสเหมือนน้ำ เธอตอบคุณยายไปว่า “จะไปที่จุดสว่างนั้น
ค่ะ” แล้วก็ออกวิ่งต่อไป แต่คุณยายรีบห้ามว่า “ไปไม่ได้ลูก
มาทางนี้” แล้วคุณยายก็กระซกข้อมือข้างซ้ายของเธอ
อย่างแรงจนรู้สึกไปถึงกายเนื้อ เธอจึงได้สติและพบว่าตัว
เองอยู่ในห้องไอซียู ตอนนั้นเธอกำลังสะลึมสะลือ มึน ๆ ยัง
ลืมตาไม่ได้ ซึ่งเป็นอาการที่สมองถูกกระทบกระเทือนจน
ระบบการสั่งงานเสียไป

เมื่อรู้สึกตัว สิ่งแรกที่คุณนวรรตน์นึกถึงก็คือเหรียญ
ปราบมารที่ห้อยอยู่ที่คอ และในขณะที่เรอนอนอยู่นั้น จู่ ๆ
ก็ได้ยินเสียงพระสวดมนต์ และมี
เสียงจากข้างในบอกว่า “ช่วย
‘ส้มมา อะระหัง’ หน่อย” เธอจึง
ทำตาม และตลอดเวลาที่นอนอยู่

เหรียญปราบมาร

บนเตียงคนป่วย เธอยังคงภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ และอธิษฐานขอให้หลวงปู่ช่วย

เนื่องจากศิระษะของเธอฟาดพื้นอย่างแรง หมอจึงต้องสแกนสมอง ผลการตรวจพบว่ามีเลือดคั่งในสมองเยอะมาก เธอได้ยินเสียงคุณหมอบอกญาติ ๆ ว่า “ต้องผ่าตัดเอาเลือดที่คั่งในสมองออกด่วน แต่หมอไม่รับประกันโอกาสรอดมี ๕๐ : ๕๐ ถ้าโชคดีรอดตายก็ต้องเป็นอัมพฤกษ์ให้ญาติทำใจได้เลย” ตอนนั้น พี่ ๆ น้อง ๆ ของเธอร้องให้ระงมอยู่ข้างเตียง

๑๐๔

ขณะนั้นญาติทุกคนอนุญาตให้หมอผ่าตัดได้ แต่คุณแม่สามีของเธอค้านว่า “ไม่ให้ผ่า” เพราะเกรงว่าผ่าแล้วจะแย่กว่าเดิม แต่หมอบอกว่า “โดยหลักการแพทย์ควรจะผ่า ถ้าตัดสินใจเข้าโอกาสรอดก็ยิ่งน้อยลง”

คุณนวรรตน์ลืมหืมตาหรือพูดได้ตอบกับใครไม่ได้ ได้แต่ภาวนา “สัมมา อะระหัง” ไปเรื่อย ๆ และนึกถึงเหรียญหลวงปู่ปราบมารอย่างต่อเนื่อง

อยู่ ๆ ก็เห็นองค์พระใสเหมือนแก้วผุดขึ้นมาแทนเธอ มององค์พระที่เห็นในสมาธิไปเรื่อย ๆ ไม่น่าเชื่อว่า วันต่อมาคุณหมอมาสแกนสมองเพื่อหาข้อสรุปว่าต้องผ่าตัดหรือไม่ กลับพบว่าผลสแกนสมองครั้งที่ ๒ ไม่พบเลือดคั่ง

ในสมองเลย

ในทางการแพทย์ถือว่าเรื่องแบบนี้ไม่ธรรมดา เพราะปกติถ้ามีเลือดคั่งในสมอง แค่วันสองวันมาสแกนใหม่ต้องเจอแน่นอน ทั้งไว้นานเป็นเดือนก็ยังเจอ แต่จะเห็นว่าเป็นเลือดเก่า แม้ในกรณีที่มีเลือดคั่งน้อยกว่านี้ก็ยังสแกนเจอ แต่ก็มีเลือดตั้งมากมายคั่งอยู่ในสมอง สแกนแล้วกลับไม่เห็นเลือด ไม่รู้หายไปไหนหมด แบบนี้แปลก ทำให้หมอถึงกับตะลึงงัน ตรวจผลซ้ำแล้วซ้ำอีก และบอกว่า “เป็นไปได้ยังไง เมื่อวานก็เห็นมีเลือดคั่งอยู่ วันนี้หายไปแล้ว ตั้งแต่หมอกეთมาไม่เคยเจอเคสมหัศจรรย์อย่างนี้เลย”

หมอหาคำตอบไม่ได้ แต่คุณนวรรต์หาได้ เธอบอกกับทุกคนว่า “ที่รอดมาได้เพราะหลวงปู่วัดปากน้ำช่วยไว้ ไม่งั้นเป็นผุพังไปแล้ว” และจากที่หมอบอกว่า เธอจะตายหรือไม่ก็ต้องเป็นอัมพฤกษ์ กลายเป็นว่านอนโรงพยาบาลอีกแค่ ๗ วัน ก็หายเป็นปกติ กลับบ้านได้ ไปทำงานได้

ในช่วงนั้น ข้าราชการรอดตายหายป่วยของคุณนวรรต์ แพร์สะพัดไปทั่วโรงพยาบาล จนมีนักศึกษาแพทย์ฝึกงานคนหนึ่งเฝ้าเอนตัววัด ไม่เคยคิดจะไปวัดเลย ทั้ง ๆ ที่คุณพ่อของเขาก็ออไปวัดพระธรรมกายบ่อย ๆ แต่พอเจอเคสนี้ นักศึกษาแพทย์รีบไปวัดกับพ่อเลย

เรื่องของคุณนวรรตน์ทำให้ทุกคนที่รู้เรื่องต่าง
อัศจรรย์ใจ เกิดความศรัทธาและเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์
ของพระเดชพระคุณหลวงปู่ พระผู้ปราบมาร ว่าท่านมี
อำนาจ มีความเมตตา และมีพระคุณกับลูกหลานสุดจะ
ประมาณ แม้ท่านมรณภาพไปแล้ว หากใครหมั่นระลึกถึง
ท่าน เคารพบูชาท่าน ท่านก็ยังช่วยเหลือได้เหมือนเมื่อครั้ง
ที่ท่านยังมีชีวิตอยู่

แพทย์หญิง
ณัฐวรรณ
พลวุฒิแพทย์
หรือหมอปอ

ผจญภัยกลางสายน้ำเชี่ยว

สะพานข้ามแม่น้ำแควเป็นสิ่งก่อสร้างทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญแห่งหนึ่ง และมีชื่อเสียงโด่งดังเป็นที่รู้จักของชาวโลก จนกระทั่งมีฝรั่งนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ชื่อ The Bridge over the River Kwai สะพานแห่งนี้เป็นส่วนหนึ่งของทางรถไฟสายมรณะ ที่สร้างขึ้นในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒ โดยแรงงานของเชลยศึกสัมพันธมิตรจำนวนมาก ที่ญี่ปุ่นเกณฑ์มา ซึ่งส่วนหนึ่งของเส้นทางรถไฟจะต้องผ่านแม่น้ำแควใหญ่ จึงมีการ

ก่อสร้างสะพานแห่งนี้ขึ้น ณ บริเวณตำบลท่ามะขาม อำเภอเมือง จังหวัดกาญจนบุรี การสร้างสะพานและทางรถไฟสายนี้เป็นไปด้วยความยากลำบาก ทำให้เชลยศึกหลายคนเสียชีวิตลง เล่ากันว่า ทางรถไฟสายนี้ใช้แรงงานและชีวิตเชลยศึก ๑ ไม้มอน ต่อ ๑ ชีวิตเลยทีเดียว

ปัจจุบัน การรถไฟแห่งประเทศไทยเปิดบริการ
เดินรถบนเส้นทางสายนี้ทุกวัน และจัดรถไฟขบวนพิเศษ
สายกรุงเทพฯ-น้ำตก ทุกวันเสาร์-อาทิตย์ และวันหยุด
ราชการ ซึ่งปรากฏว่ามีผู้คนเดินทางไปชมสะพานแห่งนี้
เป็นจำนวนมาก และหนึ่งในจำนวนผู้คนที่เดินทางไป
ชมสะพานข้ามแม่น้ำแคว ก็คือแพทย์หญิงฉวีวรรณ
พลวุฒิไธมทัย หรือหมอปอ ซึ่งขณะนั้นรับราชการอยู่ที่
โรงพยาบาลคำมวง จ. กาฬสินธุ์

๑๐๘

เมื่อวันที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๕๑ บรรดา
เจ้าหน้าที่จากโรงพยาบาลคำมวงเดินทางไปทัศนศึกษา
สะพานข้ามแม่น้ำแคว ในเวลาประมาณ ๑๗.๓๐ น.
บรรยากาศยามเย็นที่สดชื่นเย็นสบายและทิวทัศน์ที่
สวยงาม มีมนต์เสน่ห์ดึงดูดทำให้เธอและเพื่อนหม่อีก ๒
คน พวกกันเดินไปชมจนถึงกลางสะพาน เมื่อหมอฉวีวรรณ
มองลงไปใต้สะพาน เธอก็เห็นว่ามีการเสาน้ำที่ถูกปล่อย
ออกมาจากเขื่อน ทำให้น้ำในแม่น้ำแควมีระดับสูงขึ้นและ
ไหลเชี่ยวกราก

ทันใดนั้น พวกเธอก็ได้ยินเสียงหวูดรถไฟดังไล่มา
ทุกคนจึงรีบหลบเข้าไปตรงจุดพักคนข้างรางรถไฟ เธอกับ
เพื่อนอีกคนหนึ่งคือหมอฉวีวรรณช่วยยืนอยู่ด้วยกัน ตอนนั้นเสียง

หวูดรถไฟดังกระชั้นมากขึ้นเรื่อย ๆ ขณะที่รถไฟแล่นเฉี่ยวพวกเธอไป หมอณัฐวรรณรู้สึกว่ามีอะไรมาพัดที่หัวอย่างแรง ทำให้เธอกับหมอณัฐชัยกระเด็นตกจากสะพานดังลงกระแทกกับพื้นน้ำ

หมอณัฐวรรณเล่าว่า หลังจากนั้นเธอก็วูบไป รู้สึกเหมือนตกอยู่ในภวังค์อันเลวร้ายที่มีมัจจุราชมารออยู่เบื้องหน้า เธอรู้สึกตัวเองกำลังจมและพยายามดิ้นรนว่ายน้ำ พยายาม มีคนมาเล่าให้เธอฟังภายหลังว่า พวกชาวบ้านตะโกนโหวกเหวกร้องเรียกเรือที่เหลืออยู่ลำสุดท้ายบนลำน้ำให้เข้ามาช่วยเธอ หัวเรือเข้ามาถึงหมอณัฐชัยก่อน แต่โชคร้ายที่กระแสน้ำพัดเขาให้ห่างออกจากเรือและดูดให้จมดิ่งลงไปจนไม่สามารถช่วยได้ ในเวลาเดียวกัน คนขับเรือก็เหลือบเห็นมือของหมอณัฐวรรณที่โผล่ขึ้นมาก่อนจะจมดิ่งตามหมอณัฐชัยลงไป คนขับเรือคว้ามือเธอไว้ทัน แล้วลากขึ้นมาบนเรือได้ และพยายามช่วยให้เธอได้สติเร็วที่สุด

เมื่อเริ่มรู้สึกตัว เธอจำอะไรไม่ได้เลย งงว่าตัวเองอยู่ที่ไหน มาทำอะไรอยู่ตรงนี้ ทำไมไม่มีผู้คนมุงเต็มไปหมด ต้องใช้เวลาสักครู่กว่าจะเรียกความจำคืนมาได้ พอรู้ตัวก็รีบคลำสร้อยที่ห้อยเหรียญหลวงปู่ทนต์ที่ นึกขอบพระคุณที่หลวงปู่ช่วยคุ้มครอง หลังจากนั้นก็มีคนนำเธอส่งโรงพยาบาล ส่วน

เพื่อนของเธอที่ตกสะพานไปด้วยกัน หลังจากผ่านการ
ค้นหาเป็นเวลา ๓๖ ชั่วโมง ถึงได้เจอในสภาพที่เป็นศพไปแล้ว

เหตุการณ์ครั้งนี้ มีแต่คนถามว่าเธอรอดมาได้
อย่างไร สำหรับตัวเธอเองคิดว่า ไม่มีสิ่งอื่นใดที่จะทำให้เธอ
รอดจากความตายกลางสายน้ำเชี่ยวได้ นอกจากหลวงปู่ที่
เธอแขวนเหรียญท่านติดไว้กับตัว เธอเห็นแล้วว่า เธอกับ
เพื่อนยืนอยู่ติดกัน โดนครถไฟพุ่งเฉี่ยวกระแทกตกลงไป
ด้วยกัน ณ ตำแหน่งเดียวกัน จมน้ำห่างกันนิดเดียว เพื่อนตาย
แต่เธอกลับรอดมาได้อย่างไม่น่าเชื่อ และแทบไม่บาดเจ็บ
อะไรเลย มีแค่หัวโนกับถลอกนิดหน่อย

๑๑๐

ด้วยบุญทั้งหลายที่เธอทำมาตั้งแต่เข้าวัดพระธรรมกาย
จาก ๕ ขวบ จนถึงปัจจุบัน และบุญที่ทำเนื่องกับหลวงปู่
ผู้เป็นทักษิณียบุคคลนับครั้งไม่ถ้วน รวมทั้งมีใจผูกไว้กับ
หลวงปู่ตลอดมา ทำให้ในที่สุดหลวงปู่ก็คุ้มครองเธอให้รอด
ชีวิตเป็นอัศจรรย์ แม้หัวงน้ำเชี่ยวได้เส้นทางรถไฟสาย
มรณะก็ไม่อาจกลืนกินชีวิตของเธอได้

คณะผู้จัดทำ
กองบรรณาธิการ

กองสื่อธรรมะ
ส.สุขโข
ระพีพรรณ ใจภักดี
น้ำผึ้ง พุ่มมาลี
เมธิณี จอกทอง
อรุณี พลกลาง
กุลรดา เอกบุตร
บุษบา ธาราสมบัติ
อรพรรณ วีระกุล

ออกแบบปก/รูปเล่ม

สุกษา ศรีโสภิต
ศุภวิชฐ์ เหล่าเลิศพงษ์
สิริพันธุ์ สมหารพันธุ์

ภาพประกอบ
พิมพ์ที่
พิมพ์ครั้งที่ ๑

ศูนย์ภาพนิ่งและบรรณาธิการภาพ
บริษัทหังสศิลป์การพิมพ์ (1977) จำกัด
๒ เมษายน ๒๕๕๕

รัตเกล้า ลีเฉลิมวงศ์
กนกพร เทศนา
วรรณภา พลกลาง
ผ่องศรี ทานาแซง
พรทิพา พรหมแสงใส
กำพล แก้วประเสริฐกุล
รัตนพล ชนเสฐภักดี

ในวันที่ ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕ จะมีพิธีหล่อรูปเหมือน พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ด้วยทองคำแท้ ที่วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี

การหล่อรูปเหมือนด้วยทองคำองค์ใหญ่นี้ เป็นบุญพิเศษ
ที่เกิดขึ้นได้ยากยิ่ง บางคนเกิดมาทั้งชาติอาจไม่เคยมีโอกาสหล่อพระ
ด้วยทองคำเลย ขณะนี้ โอกาสทองมาถึงแล้ว ขอเรียนเชิญทุกท่านไป
เอาบุญกับหลวงปู่ผู้เป็นเนื่อนาบุญอันเลิศให้เต็มที่ ใครมีจิตเลื่อมใสท่าน
และได้สร้างบุญเชื่อมต่อกับท่าน ไม่ว่าท่านจะมีชีวิตอยู่หรือมรณภาพ
ไปแล้ว ก็ได้อันสงสมมากมายเช่นกัน

เหรียญที่ระลึกสำหรับผู้ไปร่วมพิธีหล่อรูปเหมือน
หลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

สาธุชนท่านใดสนใจร่วมพิธี เรียนเชิญที่วัดพระธรรมกาย
ติดต่อสอบถามได้ที่ โทร. ๐๒-๘๓๑-๑๐๐๐

ขอเชิญร่วมพิธีหล่อหลวงปู่ทองคำ

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) พระผู้ปราบมาร ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

โอกาสทอง ๒๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๕๕

ณ วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

(ประดิษฐาน ณ วัดพระธรรมกาย)

สอบถามรายละเอียด โทร. ๐๒-๘๓๑-๑๐๐๐

รูปหล่อทองคำพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย